

PROSTOR

Podzim 2024

Ve Frant. Lázních se točil 1. díl druhé řady detektivního seriálu Oktopus, v komparsu si zahráli i žáci oddělení filmové tvorby, kteří byli „při tom“

Ve Františkových Lázních se nedávno natáčel 1. díl druhé řady detektivního seriálu Oktopus. Nová řada tohoto seriálu se objeví na obrazovkách na podzim příštího roku. Vedoucí produkce Kateřina Popovičová umožnila žákům z oddělení filmové tvorby aby se s paní učitelkou Camillou Katreniakovou zúčastnili nejen vlastního natáčení v natáčecím týmu za kamerou, ale také jako kompars před kamerou. Viděli také zvláštní scény natáčené s kaskadéry. Mohli být přítomni na tiskové konferenci, kde si připravili rozhovory s režisérem i herci a reportáže. V příštím vydání se tomu budeme věnovat podrobněji. Některé z rozhovorů také otiskneme. Teď si tuto událost připomeneme alespoň několika fotografiemi.

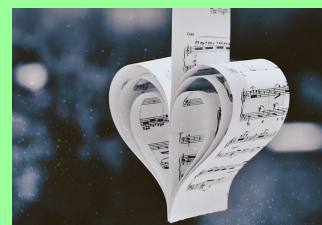
Matěj Katreniak (vlevo), kterého známe z naší ZUŠ jako školníka a který pracoval jako kaskadér, se zde potkal s mnoha svými kamarády a bývalými kolegy.

Tyto snímky byly pořízeny během natáčení. Františkovy Lázně žily naplno kriminálním příběhem natáčeným pro Českou televizi.

Redakce Prostoru přeje všem učitelkám a učitelům, žákyním a žákům, rodičům a příznivcům školy krásné pohodové prožití nadcházejících vánočních svátků a hodně zdraví a jenom samé dobré a úspěšné dny v roce 2025

Z literární tvorby našich žáků

Dům bez duše

Moje jméno je Laura. Je mi 27 a pracuji v obchůdku v rohu ulice. A o víkendu pracuji v restauraci jako servírka. To stačí, aby bylo na jídlo. Dneska jsem se odstěhovala, protože mě pronajímatel vyhodil. Zapomněla jsem zaplatit nájem asi za dva měsíce. A to je asi vše, co potřebujete o mně vědět.

„Ty jo...já čekala něco lepšího než tady ten hnusný, nestabilní a starý barák. Už vím, proč byl tak levný. Bonusový bod, že tam je zahrada.“ Vzala jsem věci z dočistky a otevřela dveře. Můj první dojem, když jsem vešla byl, že to tam páchlo. Hned, když jsem vešla do před síně, tak na mě čekalo překvapení. Málem na mě spadl obraz, kdybych neuhnula, tak mě snad zabil. Vypadalo tu extrémně příšerně. Stála jsem v tom temném domě a dohadovala jsem se, jestli to byl dobrý nápad si koupit ten hrozný barák. Chtěla jsem rozsvítit, ale světla začala divně blikat a až asi po 5 minutách se rozsvítila.

„Možná, že to bude vypadat líp po uklizení. Nebuď, tak paranoidní Lauro,“ říkala jsem si.

Našla jsem mrtvou krysou pod stolem. V každém rohu byly pavučiny. Fakt nesnáším svůj život. Vyhodila jsem víc věcí, nežli jsem přinesla.

Nastal večer a byla jsem vyčerpaná, jen po vyklizení prvního patra. Chtěla jsem už jenom skočit do postele. V druhém patře na mě čekala rozbitá postel. Chyběla jí jedna noha. A deka vypadala jako by byla počůraná. V tom rozhodně nebudu spát. Jediný způsob je spát na gauči. Ten alespoň nebyl promočený.

Byla jsem vyčerpaná a našťavaná. Gauč byl tvrdý, ale pořád lepší než spát na rozbité posteli. Po několika minutách převalování jsem si uvědomila, že spát stejně nemůžu. Všude to páchlo, v hlavě mi hučelo z celého dne, a měla jsem zvláštní pocit, jako by mě někdo sledoval.

„To je jen únava, Lauro,“ zašeptala jsem si a pevněji se zabalila do kabátu, který jsem použila místo deky. Chvilí jsem ležela a zírala na strop, který vypadal, že se každou chvíli zřítí. Jenže pak jsem něco zaslechla. Slabý zvuk, jako šepot. Přísahala bych, že to přicházelo z vedlejší místnosti. „No skvělé, už slyším hlasy. Parádní začátek nové kapitoly života.“ Zavrčela jsem a rozhodla se to ignorovat. Jenže zvuk nepřestával. Byl jemný, ale naléhavý. Zvedla jsem se a rozhlédla se po místnosti. Zvuk mě vedl do rohu obývacího pokoje, kde jsem si všimla starého zrcadla, opřené o zeď. Dřív jsem ho nezaregistrovala, bylo pokryté vrstvou prachu.

Zrcadlo bylo obrovské, větší, než jsem si zpočátku myslela. Očrela jsem rukávem prach z povrchu, abych lépe viděla. Ale místo svého odrazu jsem na druhé straně spatřila... něco jiného. Byla tam žena. Vypadala jako já, ale nebyla to úplně moje tvář. Byla bledší, její oči byly prázdné, plné něčeho temného. Dlouho na mě hleděla, aniž by řekla slovo.

„Tohle není možné,“ vydechla jsem a couvla o krok. Ale její rty se najednou začaly hýbat.

„Prosím, pomoz mi!“ řekla žena tiše, její hlas byl zastřený, jako by přicházel z velké dálky.

„Kdo... kdo jsi?“ vyhrkla jsem a cítila, jak mi srd-

ce buší.

„Jsem... jsem jako ty,“ odpověděla. „Bydlela jsem tady... žila jsem tady... a oni mě nenechali odejít.“

„Oni? Kdo oni?“ zeptala jsem se, ale žena se rozhlédla, jako by něco hledala, jako by ji něco sledovalo.

„Jsou tu stále... uvěznilo mě... a uvězní i tebe, pokud jim nepomůžeš.“

„Cože?“ vyhrkla jsem. „To je nějaký špatný vtip? Co ode mě chceš?“

„Najdi je... jejich znamení... znič je... jen tak budeš volná,“ zašeptala a její obraz začal blednout.

„Počkej! Jaké znamení? Kdo tě uvěznil?“ vykřikla jsem, ale obraz zmizel. Zrcadlo opět odráželo jen můj vlastní vystrašený obličej.

Stála jsem tam a přemýšlela, jestli se mi to celé jen nezdálo. Ale něco v domě se změnilo. Vzduch ztěžkl a já cítila, že už tu nejsem sama. Ať už ta žena byla kdokoli, jedno bylo jasné. Tenhle dům ukrýval tajemství. A já ho musela odhalit, pokud jsem chtěla přežít. Srdce mi bušilo, jako bych právě uběhla maraton. Odvrátila jsem pohled od zrcadla, ale cítila jsem, že mě něco stále pozoruje. Ten dům mě pohlcoval, jeho temnota mi lezla pod kůži. Byla jsem jako myš chycená v pasti. „Dobře, Lauro,“ zašeptala jsem si. Snažila jsem se uklidnit. „Je to jen únava. Vyspíš se a ráno bude všechno lepší.“ Ale uvnitř jsem věděla, že tohle není normální. Zrcadlo, ta žena, všechno v domě... bylo špatně.

Nemohla jsem to ignorovat. Něco mě nutilo pokračovat. Podívala jsem se do zrcadla znovu, a...

... A tentokrát tam byla nejen ta žena, ale i podivné obrazy. Podlaha, strop, staré skříně. Na každém místě byl zvláštní kruhový symbol. „Najdi je,“ zašeptal hlas. Rozhodla jsem se, že je všechny najdu, možná tím přestane to šílenství.

Vzala jsem baterku a začala procházet dům. Symboly byly všude. Pod stolem, za dveřmi, dokonce i na stropě. Vypadalo to, že dům je jimi prošpikovaný. Nakonec jsem našla poslední symbol. Byl největší a nacházel se přímo uprostřed podlahy v obývacím pokoji, schovaný pod starým kobercem. Kruhy a zvláštní znaky byly hluboce vyryté do dřeva.

„Znič ho!“ zašeptal hlas znovu, tentokrát silněji.

Vzala jsem starou vázu, kterou jsem našla a udeřila do středu symbolu. Jakmile se symbol narušil, podlaha se zachvěla. Zrcadlo, které mě celou dobu sledovalo, najednou prasklo. Ze střepů se vyvalila hustá černá mlha. Chtěla jsem utéct, ale mlha mě obklopila. Byla studená a těžká, jako by mi vysávala vzduch z plic. Cítila jsem, jak mi proniká pod kůži, do hlavy, jako kdyby mě něco pohlcovalo zevnitř. Pak jsem slyšela hlas. Hluboký temný, jako by přicházel ze samotných stěn domu:

„Děkujeme, Lauro. Teď jsi naše.“ Náhle všechno zhaslo.

Ráno mě našli sousedé, kteří přišli zkontrolovat, proč světla v domě svítí celou noc. Našli mě stát uprostřed místnosti, obklopenou těmi podivnými symboly. Moje oči byly prázdné, bez života. Ani jsem na ně nereagovala. Nikdo nedokázal vysvětlit, co se stalo. Dům však znovu získal to, co chtěl. Novou oběť. A já jsem se stala jeho součástí, stejně jako ta žena, kterou jsem viděla v zrcadle.

Linda Phi

Prokleté dědictví

Držela jsem v ruce těžký studený klíč od domu, který mě v dětství tak děsil. Venku se schylovalo k dešti, a tak jsem příliš dlouho neotálela a šla se schovat dovnitř. Klíč v zámku cvaknul a těžké dubové dveře se otevřely bez jediného vrznutí. Stála jsem na prahu dveří domu, jež mi byl tak známý, ale zároveň cizí.

Předstíh se zdála temnější, než kdy předtím. Červený koberec vypadal pochmurně a lidé na obrazech visících na stěnách, jako by se ocitli v nekončící depresi. Vešla jsem pomalu dovnitř, potichoučku zavřela dveře a snažila se nevyrušit atmosféru, která panovala v celém domě. Zula jsem si boty, svlékla kabát a šla chodbou přímo do babiččina obývacího pokoje.

Zůstalo tam vše, na co jsem si pamatovala. Velký krb s římsou, na níž stály vonné svíce, rámečky s fotkami mě a mé sestry a různé zlaté figurky. Nelíbí se mi ani jedna věc, ale nemám srdce vyhodit to, co ona milovala. Vedle krbu stála krémově bílá pohovka a naproti ní na stěně visela stará, sotva funkční televize. Celý pokoj, i když byl natřen příjemnou podzimní hnědou barvou, mi připadal jakoby otažitý. Nepřijímal mě tu.

Všimla jsem si obrazů naší rodiny. I přesto, že se máma s tátou ošklivě rozvedli, si tu babička nechávala fotografie nás všech. Děsil mě pohled mého otce na obrázku. Vzpomněla jsem si na časté modřiny, jež mi

způsoboval. Povzdechla jsem si. Tuto výzdobu tu mít nechci.

Dolní patro mě po chvíli přestalo zajímat. Lákalo mě se podívat do druhého patra, do nějž jsem nikdy já ani má sestra nesměly vstoupit. V hlavě mi pořád zní, jak nám babička říkala svým skřípavým hlasem: „*Děvčátka, ne abyste šla nahoru. Tam není nic pro vás!*“ Vždy jsme jí poslechlly, ale byly jsme zvědavé. Myslím, že je na čase tuto zvědavost ukojit...

Na chodbě stály mohutné dubové schody, které pokrýval další krvavě rudý koberec. Zdálo se mi, že volá mé jméno. „*Melanie, Melanie, Melanie...*“ cítila jsem úzkost. Nahoře panovala černočerná tma. Pomalu jsem zdolávala jeden schod za druhým a každé jedno vrznutí starého dřeva ve mně probouzelo strach. Vyňala jsem si mobil z kapsy, abych si alespoň trochu posvítila na cestu. Blížila jsem se do tmy, která se těšila z mé přítomnosti, ale já z té její ne.

Spustila jsem svítilnu na svém telefonu. Všimla jsem si, že nikde nebyl žádný vypínač. Nasměrovala jsem světlo tam, kam jsem potřebovala a na okenní římsě spatřila zapalovač a svícen s jedinou svíčkou. Svíce měla již ohořelý knot a vosku zbývalo málo. Vida, babička sem chodila sakra často.

Zapálila jsem svíci a opatrně ji vzala. Dlouhá chodba s třemi dveřmi mě děsila. Venku zahřmělo a ze mě vyrchala veškerá odvaha. Zase jsem zaslechla to volání. To mému strachu nepřilepšilo.

„*Melanie, Melanie, Melanie,*“ linulo se z nejzazších dveří. Vábilo mě to však k sobě, ať už tam bylo cokoli. Chvíli jsem si připadala jako blázen, že mám pocit, že mě něco volá. A ještě jako větší blázen jsem si připadala ve chvíli, kdy jsem ke dveřím došla.

Vyzařoval z nich klid, majestátnost a spousta tajemství. S nádechem jsem je otevřela a přede mnou se objevil pokoj, který trochu připomínal skladiště nebo harpádím zaneřádnou půdu. Tiše jsem zavřela dveře a vdechla vůni prachu, starých věcí a temnoty, do níž světlo svíčky nedosahovalo.

Všimla jsem si hromady krabic naházených na sobě. Vyčuhovaly z nich různé kresby, papíry, hračky,

dále jsem objevila hodně starý make-up, líčidla, paletky, kontury, pudry, štetce, zrcátka a další krámy, které babička skladovala. Věděla jsem, že babička měla problém s nevyhazováním nepotřebných věcí, ale až takový? To jsem netušila. Prohrabávala jsem se dalšími zbytečnostmi, až jsem se dostala k čemusi schovanému za tlustým závěsem. Stálo to přímo uprostřed místnosti na nejzazší stěně. A to bylo přesně to, co mě volalo, uvědomila jsem si. Slabý kovový hlásek se totiž opět ozval přímo z toho místa: „*Pojď blíž, Melanie.*“

A já šla společně se svou svíčkou, která se zdála, že dohořívá. Její oheň se třásl...Měla jsem hrozný strach, ale nemohla jsem si pomoci. Působilo to na mě jako magnet na špendlík.

Stála jsem před tou věcí, ať už to bylo cokoli. Vzala jsem těžký modrý závěs a strhla ho z...ze zrcadla?

Viděla jsem svůj odraz, nic příliš zajímavého. Bílý rám, který vypadal hodně staře. Tipovala jsem mu něco kolem padesáti let. Takže, tohle přede mnou babička tajila? Hloupé zrcadlo staré několik desítek let? Kvůli tomu jsem nesměla jít prozkoumat celé horní patro?

V tu chvíli se můj odraz ale pohnul jinak, než jsem se hýbala já. Moje podobizna přiložila ruku k druhé straně skla a já instinktivně ucukla dozadu. Vylekala jsem se a v tu chvíli jsem si uvědomila, že to není obyčejné zrcadlo. Dvojnice začala plakat.

Chtěla jsem utéct, ale v tu chvíli se ozvala: „Neodcházej, prosím. Pomoz mi.“ Žadonila a její oči byly rudé od pláče.

„Kdo jsi?“ vyhrkla jsem a podívala jsem se na ni. Vypadala úplně stejně jako já. Dlouhé hnědé vlasy, modré oči, malý nos, plné rty, stejné vrásky na čele a dokonce i stejná jizva po neštovicích na pravém spánku.

„Jsem ty, uvězněná v tomto světě,“ vzlykla, „ve světě za zrcadlem.“

Stáhlo se mi hrdlo z toho, co jsem slyšela. Dívka vypadala, jako by ztratila veškerou naději na svobodu.

„Jak...jak dlouho tu jsi?“ zeptala jsem se jí. Připadala mi stejně stará jako já. Navíc mě stále zajímalo, jak je možné, že jsme dvojnice.

„Jsem tu uvězněná už dva roky. Je to hrozné utrpení. Prosím, pomoz mi,“ bylo mi jí hrozně líto. Její tvář se leskly velkými kulatými slzami.

„Co mám udělat pro to, abych tě zachránila?“ zeptala jsem se jí.

„Ty...ty mi pomůžeš?“ otázala se. Jen jsem přikývla.

„Podej mi ruku,“ pokračovala. Natáhla jsem k ní svou pravačku a ona ji na pomezí mého a jejího světa stiskla. Ucítla jsem její studený dotyk. V tu chvíli mě k sobě přitáhla a já klopýtla. Cítila jsem jen změnu teploty a než jsem se stačila rozkoukat, stála jsem v bílém prostoru, v němž jediný otvor chyběl – svět, v němž jsem žila.

Dívka se začala smát a její – moje – rysy se začaly postupně měnit. Její pokožka zbledla, vlasy se zkrátily a zčernaly, její oči změnilly barvu z modrých na černou a

její tělo se stalo ještě drobnějším, než to mé. Stál přede mnou úplně jiný tvor.

V naději, že se dostanu zpět, jsem začala boučat na sklo mezi světy, ale odpovědí mi nebyla ani jedna prasklina. Ten jiný svět mě tu uzavřel.

„Díky tvé naivitě, Melanie, jsem se odtud konečně dostala. Věznila mě tu ta tvá milovaná babička. Kéž bys jen věděla, že skrývala svou magii. Ve skutečnosti to byla odporná čarodějnice,“ zahihňala se. „Teď je řada na tobě, abys někoho polapila v těchto spárech, jako ona kdysi polapila mě.“

Žena si upravila svou sukni, kterou měla na sobě a triko s vulgárním nápisem. Uvědomila jsem si, že to měla nejspíš na sobě, než ji moje babička uvěznila. Jak se to proboha mohlo stát?

„Pusť mě ven! Tohle jsme si nedomluvily!“ začala jsem na ni křičet. Ona se ale tak líným krokem zhoupala směrem ke mně, že mě to trochu vyděsilo.

„Ne, Melanie, ven se dostaneš až tehdy, když se s někým vyměníš. Můžeš teď klidně pykat za to, co mi udělala ta tvoje hodná příbuzná,“ koutky úst se jí zvedly.

Nedokázala jsem to přijmout. Nedokázala jsem nic, než jen zírat.

„Tak, moje milá kamarádko, děkuji ti za vysvobození. Kdybys příště nebyla tak hloupá, možná bys nemusela skončit takhle. Chybami se člověk učí,“ opět se tak odporně zachechtala. Sebrala ze země modrý závěs.

„Co...co se teď chystáš udělat?“ vykřikla jsem na ni.

„Hodně štěstí, Melanie,“ řekla mi a přehodila závěs přes zrcadlo... *Maky Štěříková*

Dívka v zrcadle

„Sakra,“ uklouzla mi nadávka, když jsem otevřela dveře tak prudce, že shodily starou vázu, která stála naproti nim. Vešla jsem dovnitř a zamračeně špičkou boty odhrnula střepey z cesty, abych na ně nešlápla.

„Achjo,“ povzdechla jsem si. Babička ji měla ráda. Později to tady budu muset uklidit. Stála jsem v jejím domě. Nebo teď už spíš v mém. Babička totiž před pár týdny umřela a celý dům odkázala mě, své jediné vnučce. Docela jsem čekala, že někdy v blízké době odejde. Už byla dost stará a nemocná. Svíravý pocit smutku to ale ani náhodou nezmenšilo. Ten den jsem snad celý probřečela koupelně. Chyběla mi. Jako malá jsem k ní docela často jezdila. Na prázdniny, na víkendy... Prostě jako každé dítě. Zaštípalily mě oči, a tak jsem si je rychle otřela rukou. Dneska žádné brečení. Slíbila jsem si to, než jsem sem jela a hodlala jsem to dodržet.

Abych začala myslet na něco jiného, vešla jsem hlouběji do předsíně. Vypadalo to tady dost jinak oproti tomu, když jsem tu byla naposled. Všimla jsem si, že stěny byly nově natřené žlutě. A vůbec po domě

byly různé věci a nábytek, jiné, než jak jsem si je pamatovala. Nakonec jsem se dostala až do kuchyně. Na odkapávací ještě ležely už dávno suché talíře, které babička zapomněla uklidit. Připsala jsem si to na seznam věcí, které musím dneska udělat. Od jídelního stolu jsem pak prošla dveřmi vlevo a rozešla se nahoru po schodech. Při každém kroku mi staré dřevo pod nohama zavržalo, až to v tichém domě znělo skoro strašidelně. Na úpatí schodiště jsem si první všimla obrazu. Nějaký král nebo hrabě zabíjející v lese jelena. Na ten už jsem si vzpomínala. Jako malá holka jsem se ho bála. Visel hned vedle dveří mého pokoje, takže jsem kolem něj musela vždy projít, nedalo se mu vyhnout. Děsil mě ten velký oštěp, zapíchnutý zvířeti přímo v krku. A jeho výraz v očích, plný strachu a bolesti, mi naháněl hrůzu. Vždycky, když jsem tu spala, jsem musela babi poprosit, a ta ho pak otočila tak, aby byla vidět jenom zadní strana.

Kolem obrazu vedla chodba. A dveře do babiččiny ložnice. Pak tu byla ještě nějaká malba květin, váza a pokoj pro hosty. A pak úplně, ale úplně vzadu, bylo na stěně cosi zakryté bílou látkou. Nakrčila jsem obočí. Co to je? Vypadalo to trochu jako zrcadlo nebo obraz. Byl to velký obdélník, dosahující skoro až ke stropu. Se zájmem jsem udělala pár kroků a postavila se před to. Nějakým zvláštním způsobem mě přitahovalo, až jsem z něj nemohla spustit oči. A tak mě nenapadlo nic jiného, než zvednout ruku a prsty vzít za bílé prostěradlo. Zatáhla jsem a ono mi ve víru bílé spadlo až k nohám, kde se rozprostřelo, jako nějaké mléčné moře. Se široce otevřenýma očima jsem zírala na to, co odhalilo. Bylo to opravdu zrcadlo, jak jsem si myslela. Jeho sklo bylo trochu zašedlé věkem a rám zdobily různé ornamenty ze dřeva. To ale nebyla ta věc, která mě donutila udiveně vydechnout. V odraze se kroutila totiž jenom chodba za mnou a schody. Nebyla jsem tam já, i když jsem stála přímo před ním.

„To není možné.“ Zmateně jsem zakroutila hlavou a dlaní přejela po jeho chladném a hladkém povrchu. Pak se něco stalo. Byla to jenom vteřina, obraz zachycený koutkem oka, ale viděla jsem to. Přímo za mnou. Něco se tam pohnulo. S výkřikem jsem uskočila o krok dozadu a podívala se za sebe. Ale... Nikoho jsem neviděla. Jenom prachem pokrytou podlahu a střešní okno. Co to sakra bylo? Vyděšeně jsem dýchala a snažila se uklidnit. Určitě se ti to jenom zdálo, přesvědčovala jsem se, nic tam není, jsi tu sama. Možná to byla jenom nějaká prasklina ve skle. Část mě tomu nevěřila, ale uklidnilo mě to alespoň natolik, abych znovu stočila pohled k tomu zrcadlu. To jsem ale neměla dělat. Jakmile jsem uviděla, co odráží tentokrát, málem se mi zastavilo srdce leknutím. Zpoza rámu na mě zírala dívka a propalovala mě svýma velkýma hnědýma očima. Ale nebyla jsem to já.

Instinktivně jsem klopýtla pryč od zrcadla a byla bych spadla, nebýt vedlejší stěny, do které jsem zády narazila. V uších mi znělo moje vlastní panické dýchání. Skoro jsem nepoznávala svůj hlas, když jsem ze sebe vyrazila „Kdo jsi?“

Řekla jsem to docela potichu a rozklepaně, ale zdálo se, že mě ten přízrak dívky přede mnou slyšel. Nic neřekla, jen udělala krok do strany, takže jsem jí ve skle mohla vidět celou. Po zádech ji jako vodopád stékaly

dlouhé hnědé vlasy a na sobě měla vybledlé modré šaty se spoustou krajek a volánů, které se zavlnily, když položila ruku na neviditelnou bariéru mezi námi.

„Pomoz mi.“ Zašeptala, když konečně promluvila. „Pomoz mi!“ zopakovala hlasitěji a zoufale se na mě zadívala.

Nevěděla jsem co odpovědět. Po zádech se mi plazil strach a zabraňoval mi pořádně myslet. „J-jak ti mám pomoci?“ vykoktala jsem nakonec. V hloubi duše jsem doufala, že ta holka nepromluví. Doufala jsem, že prostě zmizí a já zjistím, že se mi to jenom zdálo. Naneštěstí pro mě se to nestalo.

„Potřebuju se odtud dostat pryč.“ Po bledé tváři jí stekla slza. „Pomoz mi z tohoto zrcadla prosím!“

Nechtěla jsem ji pomáhat. Celá tahle situace mě děsila a já chtěla jenom, aby zmizela a nechala mě být. Navíc se mi po ramenou plazilo tušení a šeptalo mi do ucha, abych byla opatrná. Dívka přede mnou, ale nevypadala zle. Spíš vypadala jako ztělesnění beznaděje, jako kdyby už předem věděla, že odejdu a nechám ji tady. Možná, že tahle skutečnost byl ten důvod, co mě přinutil zůstat.

„Jak t-ti můžu pomoci?“ pořád se mi trásl hlas, ale teď už možná o něco míň.

„Musíš provést rituál.“ Její ruka se odlepila od skla a zajela do kapsy v jejích šatech. Za chvíli ji vydala a na zrcadlo přitiskla papírek s textem. Nechápatě jsem se na ni podívala.

„Rituál?“

„Musíš přečíst tahle slova. Nahlas. Bez zaražení nebo výdechu v kruhu z bílé soli.“

„Já... no tak dobře.“ Pořád jsem se bála, ale pokusila jsem se o úsměv. „Jen dojdu pro tu sůl, počkej chvíli.“ Chtěla jsem odejít, ale ona mě zarazila.

„Vrať se zpátky prosím,“ řekla „Už je to dlouho co jsem tu sama, chci se vrátit domů...“ zlomil se jí hlas a rozbrečela se. Začínalo mi jí být pořád víc a víc líto. Musela jsem jí pomoci. Prostě musela. Otázky, které mi hlodaly v hlavě, jako třeba „Kdo jsi?“ nebo „Jak jsi se tam dostala?“ mohli počkat. A tak jsem odsunula své pochyby stranou a přinutila nohy k pohybu.

„Vrátím se,“ řekla jsem dívce a udělala krok ke schodům. „Slibuji“ Pak už jsem běžela dolů a moje boty klapaly po dřevěné podlaze. V kuchyni jsem prohledala snad všechny poličky a až na té poslední moje ruka narazila na známý papírový pytlík. Popadla jsem ho a běžela zpátky po schodech nahoru. Cestou jsem přemýšlela, jestli tam ta holka stále bude až se vrátím. Když jsem zdolala poslední schod zjistila jsem, že ano.

„Jsem zpátky,“ zavolala jsem směrem k ní a hned vysypala část soli na podlahu do kruhu přímo před zrcadlem. Možná se mi to zdálo, ale přišlo mi, že vidím, jak mě ze svého místa dychtivě pozoruje. Měla jsem z toho špatný pocit. Pak jsem se ale narovнала a na jejím obličejí se znovu usídlil ten lítostivý výraz.

„Teď to přečti.“ Ukázala tenkým prstem na papír. „A nezapomeň, musíš stát uvnitř kruhu.“

Přikývla jsem a přečetla si neznámá slova na zažloutlém kusu linkovaného papíru. Pak jsem se postavila přímo doprostřed soli, nadechla se, zavřela oči a začala mluvit.

Den Noci Martské

Chvíli se nic nedělo. Pak jsem cítila, skoro jako bych mizela a rozplývala se v jemný prach, než tenhle pocit skončil. Otevřela jsem oči do tmavého přístmí pokoje a zjistila, že se zase dívám na dívku přede mnou. Ale teď to bylo jinak. Jiné to bylo v tom, že ona teď stála na mém místě před zrcadlem a usmívala se. A já...

Vykřikla jsem a rukama silně narazila do neviditelné stěny, která nešla rozbít a oddělovala mě od ní. Byla jsem v zrcadle.

„C-co jsi to udělala?!“ vyhrkla jsem, hlas prosyčný hrůzou. „Co se to stalo?“

Dívka přede mnou se smutně usmála. Skoro jako by mě litovala. „Promiň ale musela jsem to udělat.“ uhladila si šaty a zastrčila jeden pramen vlasů za ucho. „Byla jsem v tom zrcadle až moc dlouho.“

„Cože?! Co jsi mi to sakra udělala? Dostaň mě ven!“ Srdce mi hlasitě tlouklo v hrudi a strach mě svíral, tak silně že jsem skoro nemohla dýchat.

„Je mi líto, ale to nejde.“

Ne... Ne to není možné. Zamotala se mi hlava, až jsem spadla na zem. Celý svět se točil a v myšlenkách mi pořád dokola zněla ta jediná věta. Oči se mi zalily slzami, ale i přes ně jsem se na dívku znovu podívala. Ale setkala jsem se jen s jejími zády, když se otočila a zamířila ke schodům. Pryč ode mě.

„Neodcházej! Musí existovat něco jak se dostanu ven!“ Zarvala jsem na ni v poslední zoufalé naději, že mi pomůže. Musí se zastavit sakra. Prostě musí. Ale ani se neotočila. Vší silou jsem bouchla do skla až se otřásla. „Sakra zastav se!“ Zaváhala. Její nohy chvíli přešlapovaly na místě a pak se ozvalo vzdychnutí. Nakonec se otočila a rozešla se zpátky směrem ke mně.

„Víš, něco ti řeknu,“ začala, „Už je to hodně dávno co jsem tu stála, tak jako ty před tím.“ Zaleskly se jí oči a zatnula ruce v pěst. „Byla jsem hloupá. Tak strašlivě hloupá, když jsem tenkrát uvěřila tý starý čarodějnici. Přišla jsem za ní, jenom s žádostí o kouzlo, které by mě udělalo krásnější—a skončila jsem tady.“ Přišla až úplně ke mě a položila ruku na stěnu mezi námi.

„To ona mě zaklela do tohoto zrcadla! Uvěznila mě tady snad navždy, ale ještě než odešla řekla mi, že je způsob, jak se zachránit.“

Možná se odtud dostanu! V hrudi se mi zatřepotala naděje. „Jak?!“ Vyhrkla jsem dychtivě přes své vzlyky.

„Musíš do toho zrcadla dostat někoho místo sebe. Stejně jako jsem to udělala já s tebou. Jinak tě nepustí.“

Rozhostilo se ticho přerušované jenom mým přerývaným dýcháním.

„Já-já ale nechci nikoho uvěznit“ podařilo se mi ze sebe vypravit. Celá jsem se třásla. Chtěla jsem domů. Chtěla jsem, abych nikdy nevešla do tohoto domu, nikdy neuvěřila týhle holce....

Z očí se mi vydraly slzy. Dívka si mě dlouho zkoumavě prohlížela.

„Já taky ze začátku nechtěla,“ řekla nakonec a s tím se otočila a odešla.

Zůstala jsem sama v tomhle zrcadle dlouhé měsíce a roky.. Až jednou odpoledne jsem v přízemí uslyšela tiiché kroky. Smutně jsem se usmála. Věděla jsem co musím udělat....

Eliška Janoušková

Jednoho dne se naše malá skupinka dospívajících dětí čítající Henrietu, Melanii a mě, Roberta, rozhodla na den Martského krveprolití navštívit starý a nevyužívaný dětský ústav, jež je se zmíněným dnem úzce spojen. Aby vám nic neušlo Martské kr-

veprolití bylo jednou z nejhorších a nejbrutálnějších kapitol dějin. Psal se rok 1943 a někteří vědci se začali zajímat o děti, které měli pozoruhodné a vzácné poruchy nebo hendikepy. Proto se zaváděly takzvané Martského dětské ústavy. A mezitím co vědci vysvětlovali, že děti jsou v pořádku, se z jejich ústavů ozýval křik podvyživené a umírající mládeže. Vše prý v zájmu pokroku.

To určitě! Dospělí se jen dívali, zatím co děti umíraly, ale teď už zacházím moc do detailů. Zpátky k příběhu.

Jakmile dorazíme k ústavu, začnou se mi třást kolena. „Pojďme pryč, může to tu být nebezpečné,“ říkám se strachem v hlase.

„Neboj, nic nám nehrozí,“ praví Henrieta.

„No tak pojď, strašpytle, nebo máš strach?“ vysmála se mi Melanie a vykulila na mě své safírové oči. Celá ona. Místo aby mě podpořila, tak mi dá jasně najevo, jaký jsem pitomec.

„Ne, to teda nemám.“

Chvilku okolo procházíme, až si všimnu otevřené ventilační šachty.

„Tudy můžeme dovnitř,“ oznámil jsem té starší z dívek a následně jsem ji i Melanii vysadil nahoru. „Hej, Henrieto,“ ptám se, „podáš mi ruku, nebo mi musí narůst křídla, abych se k vám dostal?“

V tu chvíli, když to starší Henrieta zaslechla, si jen s nelibostí odfrkla a nastavila mi svou ruku s černými nehty. Jenže jsme si tehdy ještě neuvědomovali, že nás z dále cosi sleduje.

Uvnitř nastala tma a vymlácená okna dala možnost proniknout dovnitř jen málo paprskům světla. „Není tu nic víc, než-li prach a pár opuštených místností,“ poznamenal jsem.

O chvíli později jsme objevili dveře, na kterých byla připevněná cedule: „Psychiatrická léčebna“. „Tam bude určitě něco zajímavého,“ zvolala Henrieta a doširoka rozrazila dveře. Avšak místnost se skládala pouze z postele s pásy a pugétu růží leží-

cího na starém semišovém křesle. „K čemu myslíš že sloužily ty pásy, Roberte,“ tázala se Henrieta.

„K čemu asi,“ začínám. „Svazovaly se jimi děti, aby sebou tolik neházely, když je mučily.“

Nastalo hrobové ticho a jediné, co jsme mohli slyšet, byl šustot okvětních lístků padajících na zem z již už zvadlých růží. O chvíli později Henrieta oznámila: „Hele! Tady se nachází vypínač.“ A rozsvítila světla nejen v místnosti, ale i na chodbě. Najednou zazněla ohlušující rána.

Všichni se vyděsíme. Ihned nato však zjistíme že se venku spustila bouře a rána, kterou jsme slyšeli, pochází z ní. Abychom se uklidnili a přesvědčili se, že je vše v pořádku, podíváme se z okna. To ještě netušíme, že toto rozhodnutí se pro nás stane osudným. Na postavu, na kterou jsem hleděl, do smrti nezapomenu.

Za oknem stála dívka s tmavými a rozmočenými vlasy, přičemž její šaty se zbarvovaly do odstínů tmavě žluté. A přece věci na ní nejnápadnější byly, či spíše nebyly, její oči. Ty jí totiž, pro mě z neznámého důvodu, chyběly. Místo nich měla jen černé prohlubně, ze kterých pomalu vytékala krev. Naráz se všichni vyděsíme a rozhodneme se z ústavu utéct. Běžíme přes chodbu až ke dveřím s nápisem „Pokoj 28“. Vbíháme dovnitř. Zavírám dveře, jakmile se ujistím, že jsme uvnitř všichni. Když začínám věřit, že jsme v bezpečí, na mé rameno cosi poklepe.

Henrieta. Snaží se získat mou pozornost, abych se znovu podíval na okno. Opět před sebou vidím dívku nacházející se tentokrát ne za oknem, ale před ním, v místnosti. Okamžitě zareaguji. Otevru dveře a vypustím z pokoje ven sebe a své dvě kamarádky. Teda alespoň si to myslím. Otočím se, abych je zkontroloval, jenže vedle mě stojí jenom jedna z dívek. „Kde je Henrieta?“ vykřikl jsem.

Znovu zabírám za kliku v naději, že se mi ji ještě podaří zachránit. Snažil jsem se. Vážně. Nikdy bych nedopustil, aby se Henrieta něco stalo. Kdybych tak jen mohl. Jenže bylo pozdě. Dveře se zázračným způsobem zamkly. To, jak křičela a to jak prosila o pomoc, mi zůstane v hlavě navždy. Jakmile Henrietin zoufalý vriskot přestal, došlo mi, že už asi zemřela. Opřel jsem se o dveře a s pláčem se sesunul na podlahu.

„Promiň mi to Henrieto, promiň,“ šeptám si se vzlykotem.

„Musíme se odtud dostat,“ šeptá Melanie, také se slzami v očích.

Vstávám a přitom sbírám poslední jiskru naděje, která mi ještě zůstala. Po chvíli přemýšlení nás napadne, že bychom mohli jít ven stejnou cestou jako dovnitř. Pomalu, ale obezřetně kráčíme chodbou k ventilační šachtě. Za námi se přitom postupně zhasínají světla. Oba máme pocit, jakoby s námi chodily stíny a jen čekáme, kdy nás co navždy umlčí. Odejeme odsud? Přežijeme to? To jsou otázky, které mě celou dobu provázely. Po chvíli přicházíme k šachtě. Všechna světla už stihla zhasnout a já se nepřestávám bát. Otočím se na k smrti vyděšenou Melanii. „Neboj se, mnoho příběhů nakonec dopadne dobře,“ řeknu jí, abych ji alespoň trochu uklidnil.

„Jenž, co když tenhle náš mezi ně nepatří?“ odvětí se smutkem v hlase.

V momentě, kdy se chystám něco říct, se z temnoty za námi cosi ozve. Vzpomínám si. Byl to hlas tak jemný a zároveň znepokojivý. Vypravuji si ho jasně, jako tehdy, stále ho slyším v hlavě, a stále stejně se bojím, když se na něj soustředím. Ze tmy na mě mluvila Henrieta. „Roberte, Melanie, kampak odcházíte? Přece nás tady nenecháte.“

„Koho myslíš, tím nás,“ zakřičím do tmy.

Jiný hlas odpoví: „No přece tvoji kamarádku Henrietu a nás, dívky, které jsme tady společně s chlapci, našli svoji smrt. Jeden nevinnější než druhý, a přece jsme se stali oběťmi pokusů lidí, jimž záleželo jen na vědě. Zničili nás! Nemáte tušení, kolik bolestí jsme museli vytrpět, kolik slz jsme uronili, ani kolik zvěrstev jsme viděli.“

Najednou se celou místností rozezní smích. Ale ne smích, který lze slyšet na hřišti či v herně, ale chechot, jakoby vycházející z úst vraha nebo šílence. Už na nic nečekám. Popadnu Melanii za ruku a opatrně ji strčím do šachty, přičemž se vydávám hned za ní. Naše úniková cesta je krátká, takže za chvíli vidím konec.

„Dostaneme se odsud! Dokážeme to!“ Přemítám s nadějí.

Melanie se už konečně dostala ven a čeká na mě před šachtou. Avšak, když se natahuji ke světlu jasněho dne a už na tváři dotek teplého jara, mě něco chytne za tričko a táhne zpět dovnitř. Otočím se. Za sebou vidím chlapce s modrými očima a širokým úsměvem našitým na tváři. Táhne mě dovnitř, od světla a od tepla zpět ke strachu a tmě.

„Ne, takhle ten příběh nesmí skončit!“ křičím jenom v duchu. Ve chvíli, kdy se zdá, že má ten usmívající se kluk vyhráno, tak ho vši silou kopnu do obličeje. Na to se jeho buclaté prsty pustí mého trika, ale ještě se stihne chytit mých bot. Ten odporný smích se blíží. Opět ho udeřím do obličeje což ho nakonec přinutí se pustit, a já se konečně dostanu ven.

Zbytek večera mám v mlze. Myšlenky se mi zastřely prožitým strachem, ale i štěstím z toho že jsme se dostali ze tmy. A co se tedy stalo s Melanií a Henrietou, ptáte se? Pro Henrietu se ten den stal osudným. Můžu si tím být jistý, protože se o den později našlo její tělo bez očí a se škrábanci na rukou. To Melanii natolik zrdtilo, že se rozhodla se svým životem skoncovat. Brokovnice, to ta zavinila její smrt. Vzpomínám si, že když jsem ji našel v jejím pokoji, její krev měla stejnou barvu jako růže ležící na křesle v ústavu. Zvláštní, pořád si to pamatuji.

A já? Už uběhly tři roky dva měsíce a jeden týden od hrůzostrašného dne prožitého v ústavu. Neustále na to myslím. Nemůžu spát, kvůli neutuchajícím hlasům ve své hlavě. A proto jsem se rozhodl. Tady a teď to ukončím. Sbohem...
Emá Hájková

Krvavé jméno

„Přisáhám, že tam ten netvor byl, doopravdy. Žádná halucinace,“ říká Robert svému psychiatrovi. Robert je kluk, který momentálně studuje střední školu, ale tvrdí, že občas vidí stvůru. Podle popisu je velmi vysoká, má strašidelné velké pařáty a znetvořený obličej.

Před třiceti lety

„Marku, nechceš se u nás odpoledneavit,“ zeptala se Petra.

„Rád bych, ale jdu s partou do toho lesa za městem,“ odpověděl. „Nemůžu.“

Koukla se na něj a řekla mu: „Hele víš, co se říká, že ten les je prokletý...“

„Snad tomu nevěříš“ vysmál se Marek Petře do obličeje, a protože zvonilo, odešel na hodinu matematiky.

Petr, Jára, Matyáš, Aleš, Filip a Marek se po škole s kapesními nožíky a baterkami vydali směrem do lesa, někteří dost napjatí, někteří méně. Přešli kolem cedule „vstup zakázán“ jako kdyby neexistovala, a pokračovali. Ze všech stran se ozývaly hlasy zvířat, jako vraní krákání nebo chrochtání divočáků. Nic ale se nepodobalo zvláštnímu křiku, který se lesem rozléhal. Znělo to jako řev nějaké příšery.

Už se stmívalo, všechny zvuky se utišovaly, kromě toho hrůzostrašného řevu. Stále ho bylo slyšet. Najednou se z ničeho nic se začal kolem objevovat divný zelený kouř, připomínal mlhu. Všichni kluci pokašlávali a dávali si ruce přes obličej. „Lidi co to je?!“ zeptal se vystrašeně Jára.

„Nevím, ale měli bychom si zapnout baterky, už je dost tma,“ odpověděl Aleš. Všichni si je tedy vytáhli a pokračovali. Už byla úplná tma, a ten zelený kouř přibýval. Ten divný křik utichl, ale najednou ze všech stran byla slyšet kroky, dost hlasité. „Hele lidi... kde je Marek?“ zeptal se Jára.

Filip se rychle otočil: „Cože?!? My jsme ho ztratili?!?“ Kluci se začali rozhlížet, zda není pozadu. Nebyl. A ze všech stran se teď ozýval dětský nářek. Všichni se polekali a začali utíkat. Každý na jinou stranu, rozdělili se.

Filip běžel přímo za Alešem. Byl udýchaný a hulákal na něj: „Aleši prosím – zpomal, já už nemůžu.“

„Já se fakt zastavovat nebudu! Já nechci zemřít!“ Filip ho chytil za ruku, zastavil ho a prohlásil: „Nemá to cenu! Ať je tu cokoliv, zabije nás to. Jsme v lese, kde to neznáme. Jestli budeme zbytečně panikařit, tak tu taky skončíme.“

„Slyšíš to?“ zeptal se Aleš.

Filip se na něj zadíveně podíval: „Co? O čem to mluvíš?“ Ze všech stran se stále silněji ozývaly různé zvuky-kroky, křiky, ale nejhorší bylo, že se přibližovaly a přibližovaly. „Ne! Ne! Ne! Všichni se určitě dostali z toho lesa ven, jenom my tu furt trčíme. Počkat... víš vůbec kudy, máme jít?“ zeptal se rozčileně Filip Aleše.

„No... já se lekl a prostě běžel...“ odpověděl mu.

„Super, teď jsme ještě k tomu všemu ztraceni,“ povzdechl si, když ho v ten moment někdo zastavil. Byl to takový podivný stařec.

„Dobrý den, mohli byste mi pomoci?“ zeptal se. Oba chlupci se vystrašili a strachy vyjekli.

„Víte, já... já... jsem prokletý.“ pokračoval stařík. „To moje vnučka... před 70ti lety mě prokla. Každý měsíc při úplňku se o půlnoci ze mě stává dvoumetrová zrůda s podivně dlouhými prsty a celým znetvořeným obličej, který vypadá jako kdyby mi shořel.“

Aleš se podíval na Filipa: „Kolik je hodin?“

Filip se kouknul na hodinky, které měl po otci a odpověděl: „Za dvě minuty je půlnoc.“

Starý pán vytáhnul z kapsy kapesní nožik: „Prosím, zabijte mě. Musíte mě zabít! Jestli tak ne učiníte, zabije vás to monstrum. Už jsem vzal život tolika lidem, nemůžu si dovolit, aby zemřel někdo další. Podřízněte mi krk.“

„Cože! Ne! Proč se nemůžete zabít sám?!?“ zařval na něj Filip.

„Nejde to. Musíte to udě-...“ z jeho rukou se náhle staly ošklivé pařáty, začal se měnit v tu příšeru. Bylo pozdě, už odbila půlnoc. Nikdo neunikl. Z lesa už zněl jenom zoufalý dětský nářek, Pak ztichl. Všech šest chlapců tragicky zahynulo.

Současnost

Robert od psychiatra odcházal a přemýšlel, proč právě on je jediný, kdo tu příšeru vidí. Když dorazil domů, začal hledat nějaký důkaz o tom, že to, co říká, je pravda.

Po několika hodinách našel v ložnici svých rodičů zažloutlé noviny, Byly 30 let staré. Začal je číst. Psaly o té hrozné tragédii v lese. Byl rád, protože konečně věděl, kde má začít hledat. Jediná věc, která ho trápila, byla otázka, proč si jeho rodiče schovali ve skříni právě tyto noviny.

„Mami, tati můžu jít dnes k Lukášovi?“ zeptal se.

„Ano samozřejmě, ale žádný alkohol!“ odpověděla maminka.

„Jasně, mami,“ Robert se obul, na záda si hodil batoh, do kterého dal baterku, nůž, pepřový sprej a telefon. Dorazil k lesu, kde byly samé cedule, zrezlé a poničené. Celé to tam bylo strašidelné, bez baterky by tam byla ohromná tma. Začal rvát: „Hej!!! Vylez! Víím, že tu někde jsi. Já se tě ale nebojím!“

Z keřů se vynořil stařík. „Chlapče, nervi tedy,“ řekl.

Robert zakřičel ale ještě víc: „Kdo jste?!“

„Musíš mě zabít, prosím.“

Vykulil na něj oči: „Cože? Hele, kdo vůbec jste a jak se jmenujete?“

„To je právě to. Zjisti si mé jméno. Dojdi k chatce, je na konci téhle cesty,“ odpověděl.

„Vždyť tu žádná cesta ne-“ ...Najednou se mu před očima zjevila cesta směřující hluboko do lesa. Rob dostal hrozný strach: „Ale ta cesta- ne... nebyla tam, ta ces...ta, ta tam nebyla,“ vykoktal.

Starý muž neodpověděl a pokračoval: „Je to rozpadající se chatrč na konci cesty. Šlo už po ní hodně lidí

a nikdo se zatím nevrátil. Možná ale, že tomu u tebe bude jinak. Že se vrátíš.“

„Pane, jste asi opilý. Já jdu tudy, touhle cestou, která vede z lesa. Jdu pryč. A vy byste taky neměl na takovém místě být v tomhle stavu,“ řekl, a vyrazil zpět. Najednou bylo všude kolem něj takové temno, že ani baterka nikam nedosvítala. Viděl si pouze na nohy. Stařík ho chytil za ruku a stáhl ho zpět na stezku.

„Není radno scházet z této cesty. Jakmile na ni vstoupíš, musíš dojít až na konec. Ty jsi ten hlavní, ty musíš jít, nesmíš odejít!“ A zmizel. Najednou tam prostě nebyl. Rob chvíli přemýšlel, co udělá, ale neměl toho moc na výběr. Vydal se tedy směrem do lesa. V té chvíli úplně zapomněl na to, že ho ten pán prosil, ať ho zabije.

Uběhlo čtvrt hodiny a Robert už v dálce ve světle baterky zahlédl starou chatrč. Rozběhl se k ní, aby to měl co nejrychleji za sebou. Když k ní dorazil, stály u ní čtyři děti, tak v jeho věku. „Co tady děláte? Jak jste se sem dostaly?“ zeptal se jich udiveně.

„Čekáme tu na tebe. Dovnitř musí vstoupit pět lidí. To ti ten dědek neřikal?“ ozvala se jedna dívka.

„Um... ne jenom mi řekl, že jsem hlavní, nebo něco takového.“ Podíval se na ni.

„Pojď. Jen všichni společně můžeme ty dveře otevřít. Je tam pět klik pro pět lidí. Musíme jít najednou.“

„Hele, holka, jak se všichni jmenujete a jak dlouho tu jako stojíte?!“ zeptal se jich.

„Já jsem... já jsem Petra. Můj kamarád Marek tady na tom místě před třiceti lety zemřel. Chtěla jsem zjistit, co, nebo kdo mu to udělal.“ Pak ukázala na dívku v červeném kabátku, která pokračovala.

„Já jsem Agáta a tohle je můj bratr Honza“ chytila menšího kluka za ruku a přitáhla ho blíž k sobě.

Poslední chlapec ze skupinky vystoupil vpřed: „Já jsem Kryštof. Moji přátelé mě zde před deseti lety

nechali, když se vylekali a utekli.“

„Aha... no a proč vypadáte, tak jak vypadáte? Před třiceti lety, to jste přece nemohli být ještě ani na světě?“ udiveně se zeptal Robert.

„Tady se nestárne. A my, dokud nezjistíme, jak se ten muž jmenuje, jsme tu uvěznění.“

Každý uchopil kliku a dveře se otevřely. Vstoupili dovnitř. Dveře se za nimi samy zavřely a z ničeho nic zmizely. Už tam prostě žádné nebyly.

„Musíme zjistit to jméno!“ řekla Agáta.

Honza ukázal na schody, které byly přímo před ním: „Koukněte, na těch schodech leží nějaký papír.“

Petra ho nahlas začala číst: „Najděte písmena. Najděte papíry, na kterých budou napsána ta písmena a zjistěte, v jakém jsou pořadí.“

Z kuchyně se ozvala Agáta: „Hej lidi! Asi jsem našla první písmeno. Je to „B“ a je asi první v řadě.“ Všichni začali hledat.

Písmena objevovali, jedno po druhém, už jim chybělo jen to druhé v řadě. „Benjamín,“ přečetl Robert. „Musí to určitě být Benjamín.“ řekl.

Kryštof: „No dobře, pojďme pryč.“ Dveře už tam zase byly, ale stále neměly kliku. Najednou před nimi ležel dopis.

Agáta spustila: „Nemůžete podvádět. Nenašli jste druhé písmeno. Za tento čin bude muset někdo z vás zemřít. V kuchyni na stole je jed. Stačí, když se z něj jeden z vás napije. Pak všichni ostatní budete moct bezpečně odejít a nikdo už v tomhle lese nikdy nezemře.“

„Tak co, kdo to vypije?“ zeptala se Petra. Všichni stáli kolem malé lahvičky se zelenou tekutinou. „Nikdo? Dobře, co kdybychom losovali?“ pokračovala Petra. Všichni souhlasili, kromě Honzy. „Ne! Nebudeme losovat o to, kdo z nás zemře. Víte vy co?!? Když se nedokážete shodnout, tak to vypiju já!“

„Cože! Počkej!“ snažila se ho zastavit jeho sestra, ale bylo bohužel příliš pozdě. Lahvička už byla prázdná. Honzovi se začala motat hlava a hned po tom upadl na zem. „Ne, prosím ne! Nesmíš odejít prosím!“ plakala Agáta u jeho těla. Ale už nebyl čas. Museli odejít.

Byli venku, zatímco Honzovo tělo zůstalo ležet uvnitř. Před chatrčí stála ta příšera a volala:

„Tak jak se jmenujete?“

„Benjamín!“ zařvali všichni. Z nestvůry se najednou stal starý pán s úsměvem na tváři: „Děkuji. Zlomili jste kletbu. Je mi moc líto vašeho přítele.“

Všichni se rozloučili a odešli. Když se Robert vrátil domů, matka k němu okamžitě přiběhla:

„Drahoušku, kde jsi byl? U žádného kamaráda si nebyl. Víím to.“

„Mami, já byl v zakázaném lese...“ odpověděl.

„Cože, tam nesmíš, říkáme ti to furt! Do toho lesa nemáš chodit!“ zaječela.

„Mami, dost už! Vždycky mi jen říkáte, ať tam nelez, že je to nebezpečné. No abys věděla, pokaždé co mi to řekneš, chce se mi tam jít o to víc. Tak na co čekáš?!“

Vykřikla: „Nebud' drzej!“

„Hele mami, promiň, ale řekni mi, co máte furt s tím lesem? Proč ho nemáte rádi? A z jakého důvodu jste měli ve skříni schovaný ty starý noviny s tím incidentem, který se stal před 30ti lety,“ zeptal se.

„Dobře, řeknu ti to.“

Sedli si do kuchyně ke kulatému jídelnímu stolu, na kterém ležel nádherný bílý ubrus, a tam mu to pověděla: „No takže... když jsme byli s tvým otcem o něco mladší, asi jako teď ty, tak jsme se tam vydali společně s jedním kamarádem. Ten ale už z lesa neodešel... Před 10ti lety jsme se rozhodli, že si uděláme do lesa znovu malou výpravu. Když jsme tam přišli, už se pomalu stmívalo. Les byl zbarvený podzimními barvami. Bylo to nádherné, ale pak jsme uslyšeli takové divné zvuky. Najednou z toho byl velký křik. Ne křik o pomoc, ale spíše jako by nás chtělo vyděsit nějaké strašidlo nebo něco takového. Lekli jsme se a snažili se co nejrychleji utéct. Ten kamarád zakopl o kořen a zaseknul se v něm. Byli jsme zbabělí a nechali jsme ho tam. Utekli jsme a dělali jako kdyby nic. Nějakou dobu byl hledaný, ale časem to přestali všichni řešit,“ vyprávěla Robertovi.

„Mami... a jak že se ten kamarád jmenoval?“ zeptal se.

„Jmenoval se Kryštof.“

„Mami! On žije, byl jsem tam s ním. Musíš ho jít navštívit.“

„To- to- tomu nemůžu uvěřit, musím za ním hned jet.“ Zvedla se, a když byla u dveří ven, tak ještě zavolala: „Robe, večere je v lednici, ohřej si jí.“

Nakonec to všechno dopadlo docela dobře. Několik lidí se dostalo z toho lesa živých. Robert už se nemusel trápit kvůli nějakým halucinacím a Kryštof se usmívil s Robertovými rodiči. Jen všem bylo moc líto Honzy, který se pro ně obětoval. A parta pro svého mrtvého kamaráda nechala udělat před lesem malý pomníček. Lidi, kteří chodili kolem, mu tam zapálili svíčku nebo mu tam položili kytku. Podobný pomník byl vyroben na hřbitově také pro všechny kluky, kteří tam zemřeli před 30ti lety.

Tomáš Vu

Zoubková víla

Nemůžu usnout. Vzbudila jsem se uprostřed noci, a tak se převracím ze strany na stranu, ale spánek stále nepřichází. Podívám se na hodiny a zjistím, že jsou skoro dvě hodiny ráno. Pomalu si sednu na okraj postele a projedu si ruku skrz své blondaté vlasy. Podívám se na bílou stěnu přede mnou a zahledím se na obrázek, který mi ve školce nedávno nakreslila moje dcera. Sakra. Dneska jí vypadl zub a doufá, že ji navštíví zoubková víla. Málem bych na ni zapomněla. Nasadím si chlupaté bačkory a začnu hledat ve své kasičce nějaké peníze. Strčím si do kapsy od tepláků dva dolary a zamířím do kuchyně v dolním patře. Našlapuji opatrně, abych svou dcerku vrzáním dřeva pod mými chodidly nevbudila. Dojdu do kuchyně a rozsvítím světlo. Otevřu skříňku se sladkostmi a najdu její oblíbenou čokoládovou tyčinku.

Otočím se a jsem připravená zamířit do dětského pokojíčku, ale v tu chvíli před sebou vidím černou ženskou postavu. Několikrát za sebou zamrčím, a po postavě se slehne zem. To musí být ten nedostatek spánku, pomyslím si.

Povzdechnu si a vyrazím po schodech znovu nahoru. Pomalu a opatrně otevřu dveře dcerčina pokoje. Lehce zavržou, a já při tom zvuku přimhouřím oči. Mířím k její postýlce, ale najednou se zarazím. Někdo vedle ní stojí.

Zvláště vypadající žena stojí před dcerčinou postelí a jemně ji hladí po vláscích stejné barvy, jako jsou ty moje. Chci ji okamžitě vyhodit, zavolat policii, udeřit ji, ale stojím na místě jako přikovaná a nedaří se mi pohnout. Žena najednou nepřírozeně zakloní svoji hlavu dozadu a její velké bílé oči mi zírají přímo do duše. Do obličeje jí padají její skoro bílé vlasy. Na sobě má otrhané a špinavé světle růžové šaty. V rukou svírá něco, co vypadá jako... kouzelná hůlka? Do hajzlu. Je tohle zoubková víla?

Víla, pokud ji tak mohu vůbec nazývat, se znovu otočí na mou dcerku a zpod jejího polštáře vytáhne její perfektně vyčištěný malý zub. Olízne si popraskané rty a pomalu otevře svou pusku. Nevěřicně zírám na několik řad jejích špičatých zubů, které vypadají jako dětské. Její otevřená pusa je pomalu větší než celá moje dcera. Víla si její zub promne mezi prsty, poté si ho strčí do úst a sní ho. Z kapsy svých roztrhaných šatů vytáhne pár mincí a dá jí je pod polštář. Pak přijde ke mně a se zájmem si mě chvíli prohlíží, než zmizí stejně rychle, jako se tu objevila. Jakmile mám znovu kontrolu nad svým tělem, doběhnu k dcerce a tu můj rychlý, neomalovaný pohyb vzbudí.

„Mami, co tu děláš?“ Zeptá se rozespale, ale najednou se jí rozzáří oči. „Byla tady zoubková víla?“

Rychle strčí ruku pod svůj polštář a vytáhne odtamtud několik drobných, které jí tam zanechala. „Ano, byla...“ Podívám se na ni. „Ale znovu už k nám nikdy nepřijde.“

Tereza Šišková

Metro

V USA ve státě Kentucky, v hlubokých lesích leželo jedno malé městečko. Jmenovalo se Silverbrook. V tom městě nic zajímavého nebylo. Byl tam park, základní škola a dva obchody. Na úřady, do kadeřnictví, nebo do kina se muselo dojíždět až do Frankfortu, tedy do hlavního města Kentucky. Byl tam klid. Tedy až do roku 1989.

Od toho roku, se začali ztrácet lidi. Byli to děti, muži, ženy i senioři. Policie jezdila ze všech měst, co ve státě byly. A nikdo s tím případem nepohnul. I přes maximální ostrahu kamer po celém městečku a hlídacích psů, se nikomu nedařilo něco vystopovat. Až do roku 1994, neboli do roku, kdy zmizelo již 67 lidí. Jeden muž, který se rozhodl s tím něco udělat, se jmenoval Thomas Smith. Nebyl nijak zvláštní. Chtěl být automechanikem, ale protože v Silverbrooku nebyla žádná střední škola a nemohl dojíždět, musel se smířit s tím, že bude mít brigádu v tátově obchodě Tiny Mart. Lidí tam chodili radši, protože v druhém obchodě, co ve městě byl, měli věci dražší.

Jednoho dne do Tiny Martu přišla záhadná žena. Chvilku se rozhlížela po obchodě, pak přišla ke kase a podívala se na Thomase.

„Dobré odpoledne. Jsem Emily Evansová. A jsem z F.B.I.“ řekla Evansová.

Thomas se na Emily podíval. Rychle si jí prohlídl a začal se smát.

„Vy, že jste z F.B.I ? Pokud je to pravda, tak tím pádem jsem čínská princezna!“ se smíchem řekl Thomas. Evansová mu ukázala odznak. Pak mu vysvětlila, že chce vyřešit případ zmizelých. Dozvěděla se, že Thomas případ řeší taky. A proto za ním šla. Thomas ale nevěděl nic. Jen se vytahoval před kamarády, kteří to mysleli vážně. Od té chvíle si všichni v Silverbrooku myslí, že se snaží něco vystopovat.

Thomas se nechtěl před F.B.I. agentkou ztrapnit, a tak si vymyslel, že se většina lidí ztrácí poblíž metra. Ano! Silverbrook má metro. Nebo spíš měl metro. Hodně lidí metrem nejezdilo, a tak zchátralo. Agentka o metru věděla, a proto se ničemu nedivila.

„Dobře? Hned se tam vydám prozkoumat to. Mohl byste se mnou. Stejně žádné zákazníky nemáte. Většina lidí je na farmářských trzích.“ odpověděla agentka Evansová.

Thomas se zamyslel a řekl: „Tak já tedy půjdu.“

A vydali spolu do metra. Z neznámého důvodu hlavní vchod hlídali namakaní neznámí muži. Měli na sobě černé košile, bílá kvádra a bílé kravaty. Na to, že stáli u zchátralé budovy, byli slušně oblečení.

„Znáte je Smitha?“ zeptala se vyzvídavě agentka Evansová.

Thomas odpověděl, že je vidí poprvé a že v tomto městě rozhodně nežijí. Agentka se zamyslela. A potom přišla k nim a řekla jim: „Dobrý den. Můžu jít dál? Chci se podívat do městra.“

Muži se podívali na ženu a jeden z nich zařval hlubokým hlasem: „Seš slepá, nebo co? To metro je opuštěný, a jestli se nechceš dostat do maléru děvenko, tak rychle zmiz!“

Emily si povzdychla s zašeptala: „Děláte velkou chybu.“ Chlapi se na sebe otočili a začali se smát. Emily popošla pár kroků. Zastavila se, koukla na své nohy. Muži se na ni dívali a čekali, co se stane. Agentka se prudce otočila s vytasenou zbraní a zařvala: „F.B.I. . Ruce vzhůru!“ Muži taky vytáhli zbraň, a v malém parku před hlavní stanicí metra začala přestřelka. Kulky létaly vzduchem, trefovaly se do stromů, do keřů, dokonce i do lamp...

Najednou střelba utichla. Muži jako na povel palbu zastavili... Co se stalo? Došly jim náboje. Nejmíň to čekali ti grázlové, kteří se teď ukrývali za stromy...

Thomas s překvapeným výrazem udýchaně doběhl k Emily a prohlásil: „Tak to jsem nečekal. No, měl bych ti říct, že když jste tady po sobě stříleli, moje sousedka zavolala policii. Mají stanici 100 metrů odsud. Budou tady každou chvíli.“ A taky jo, ulicí se rozezněly policejní houkačky. Z aut vyskákali policisté a rozběhli se za muži.

„Tak to bychom měli jít rychle dovnitř, než se vzpamatují ty gorily a než skončíme v base,“ rozkázal Thomas. Oba už na nic nečekali a vstoupili do hlavní stanice metra. Vedla tam dlouhá chodba, na zemi byly poházené papíry, odpadky a válely se tu i kusy oblečení. Po každé straně se nacházely zchátralé obchody, ve kterých se už žádné jídlo ani jiné zboží neprodávalo. V bývalé trafice zůstaly akorát noviny z roku 1989. Thomas s agentkou došli až ke kolejím.

„V jakém roce to tady zavřeli?“ zeptala se trochu udiveně agentka.

„Bylo to v roce 1989,“ odpověděl Thomas.

Mezitím venku před stanicí už stáli policisté. Hlídaleci muže, kteří měli už ruce spoutané. A vyslyšeli právě Thomasovu sousedku.

„Vy jste tady v Silverbrooku úplně zbyteční! Zmizelo už 68 lidí, teď se tady střílelo a vy s tím nic neděláte!“ křičela na ně. „Hlavně, že chodíte tdo hospody každý večer a tam se ožerete až....“

Paní sousedka zmlkla, protože jeden z policistů jí rázně naznačil, že má být ticho.

„Madam Silverbrooková. To, že váš pradědeček byl zakladatelem tohoto města neznamena, že jste starostkou. Pochopte už, že jste obyčejný občan, tak jako já. Stejně tak jako tady můj kolega Charlie. A to platí i pro pana Smitha,“ vysvětloval jí. „A přestaňte řvát.“

„Trhněte si nohou. Až příště budete chtít moji vynikající roládu, tak si pro ni jděte... no vy víte kam!“ dořvala tenkým hláskem paní Silverbrooková a odkráčela.

„Slyšíš to?“ zašeptal Thomas. Agentka se na něj otočila a také zašeptala: „Někdo tady v tunelu je. Zůstaň tady a já se tam proplížím.“

V tunelu stál vagón, ve kterém se svítilo. Slyšela mužský hlas. Došla až k okénku a poslouchala.

„Zbývají nám ještě dva lidi, než naplníme kapacitu. Pak dostaneme těch 70 milionů dolarů a naše práce bude u konce. A můžeme konečně zmizet z toho zapadákov!“ zněl šťastně neznámý mužský hlas. Hned potom se ozval ženský hlas: „A potom budeme dělat tuhle hnusnou práci v jiném malém městě. Tak, jak to bylo minule, předminule i před předminule. Jó, prachy jsou z toho dobrý ale trvá 5 let, než dostaneme výplatu. A ty peníze si stejně neužijeme, když jsme celý život v práci.“

(Dokončení v příštím Prostoru).

Daniel Valuš

Prašivý pes

Franz se skrýval ve stínech jedné zapadlé uličky. Miloval to ticho Prahy po setmění, kdy lidé zmizeli do svých domovů, a utichl neustálý hluk. Jediným světlem mu byla matná pouliční lucerna. Čumák měl zabořený do odpadkového koše, kde hledal něco k jídlu pro sebe a svého nejlepšího přítele Maxe. Prohraboval se slupkami od banánů, mastnými ubrousky a cigaretovými nedopalky, zatímco se modlil, aby našel alespoň jednu neohlodanou kost nebo zbytek od něčí večeře.

„Nic tu není,“ zavrčel Franz a odstrčil povalenou popelnicí čumákem od sebe. „Jenom odpad. Stejně jako my dva.“

„Zase ta tvoje melancholie Franzi. Budeme muset začít hledat jinde, než v odpadcích.“ Max se podrbal za šedivým uchem.

Franz se podíval na svého přítele se zvědavostí v očích. „Kde jinde? Případá ti snad, že pro psy jako jsme my, tu je něco jiného než odpadky? Pro lidi nejsme nic jiného, než tahle popelnice, odpad.“ Jeho hlas byl plný nekľidu, který nosil hluboko v sobě tak dlouho, až se stal jeho součástí.

„Ber věci pozitivně. Běháme si po ulicích, jak chceme a spíme, kde chceme. Jsme svobodní.“

„Jsem svobodný, a proto jsem ztracen,“ zašeptal Franz a kývl černým čumákem k nedalekým pootvěřeným vratům. „Pojď, možná tam najdeme přístřeší pro tuto noc.“ Při každém kroku na kamenných dlaždicích je studily polštářky na packách. Foukal jemný zimní vítr, který jim lehce čečral ušmouděné kožíšky.

Z ničeho nic se ve vratech objevila silueta psa. Byla o mnohem větší a vypadala i silnější než Franz a Max. Za chvíli před nimi stál velký a černý pes. Pomalu se k nim začal přibližovat, zatímco cenil své ostré zuby a vrčel. U tlamy měl jednu hlubokou jizvu, která svou růžovou barvou kontrastovala s jeho havraní srstí. Maxovi začal běhat mráz po zádech.

„Tohle je moje území, prašiví psi.“ Pomalu Franze a Maxe začal obcházet kolem dokola, aby si je prohlédl ze všech stran. Jeho oči byly jako dva uhlíky žhnoucí v temnotě, hroživé a neúprosné. Z každého jeho pohybu čísel dominance. Max si nervózně olízl čumák a pootočil ušima směrem k Franzovi.

„Není potřeba se dohadovat,“ promluvil Max, i když ocas měl stále stažený mezi nohama. „Jen jsme hledali něco k snědku a přístřešek. Nic víc.“

„Tady nic nenajdete.“ Jeho hlas byl hrubý a syrový, jako když se brousíte nože o kameny. „Tady je to jenom moje. Všechno. Každý stín, každý kout. Vy dva nemáte právo tu být.“

Franz byl zticha, ovšem jeho mysl běžela na plné obrátky. Věděl, že proti psovi nemá žádnou šanci. Ovšem byla tu jedna věc, která ho děsila mnohem víc, než jeho fyzická převaha. Ten pes nevypadal našťvaně, ale... prázdně. Jakoby v sobě nosil tu stejnou prázdnotu a melancholii, kterou v sobě měl i Franz. Jako by v něm už dlouho nebylo nic víc, než ta touha udržet si kontrolu nad tím málem, co měl.

„Odejme,“ pronesl Franz smířlivým hlasem. „Nemáme zájem ti brát to, co je tvoje.“ Ale než se stihli otočit, zpoza rohu se vynořil člověk. Měl na sobě těžký kožený kabát a z koutku úst mu visela cigareta. Pas mu zdobil černý pásek s kovovou přezkou, který si pomalu začal sundávat.

„Tak tady tě mám, ty prašivej hajzle,“ zahuhlal muž a kopl psa do boku. Bojovnost černého psa byla tam, teď vypadal stejně bezmocně, jako Franz a Max před chvílí. Muž se napřáhl a začal nebohého psa bít. Nejdříve rukama a potom i páskem. Pes zakňučel a stáhl ocas mezi nohy, ale nedovolil si pohnout se z místa.

Franz na muže zuřivě zavrčel, ale muž mu nevěnoval žádnou pozornost. Franze a jeho přítele si ani nevšiml. Max k Franzovi přistoupil a jemně se otřel o jeho bok. „Půjdeme pryč. Ještě si všimne, že tu jsme a zbije tím opaskem i nás.“ Max pomalu začal couvat z místa činu a Franzovi nezbylo nic jiného, než se ke svému příteli přidat. Nenáviděl toho muže. Nenáviděl všechny lidi. Byli to právě oni, kdo Franze s Maxem vyhnali do ulic. To oni jim nikdy nedali najíst, ani je nenechali v klidu spát. To oni jim nikdy neprojeví ani špetku porozumění či lásky. Pro lidi jako tento muž, byli toulaví psi pouhý *nestvůrný hmyz*.

„Nemohli jsme mu nijak pomoci?“ povídal Max, ale Franz ho neposlouchal. V hlavě se mu tvořila temná myšlenka, která ho děsila i lákala zároveň. Myšlenka na pomstu. Na to, že by mohl člověka kousnout, zanechat na něm krvavý otisk svých zubů. Ale věděl, že by to bylo zbytečné. Lidé byli příliš silní. Skončil by stejně jako černý pes, ne-li hůř.

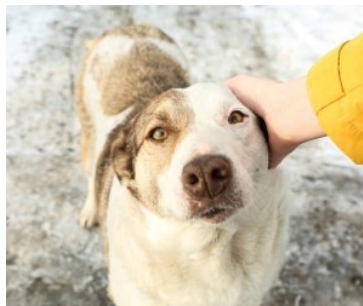
Max při pohledu na černého psa sklonil hlavu a tiše zavyl. Hlas měl plný smutku. „Co teď, Franzi?“

Ten se na svého přítele podíval. V jeho očích bylo něco nového. Něco, co tam dřív nebylo.

„Nedáme se. Už nikdy nebudeme ti, kdo jenom sledují, jak nám lidé ubližují. Jsme víc než jenom odpad. Jsme psi. Budeme se muset začít bránit. Když nás někdo uhodí, musíme ho na oplátku kousnout.“

„Franzi, to nebude potřeba. Možná je na tomto světě pro nás ještě nějaká naděje.“

„Ve vesmíru je nekonečné množství naděje... Ale ne pro nás.“

Tereza Šišková

Hodina v hlavě

Dnes mě odsoudili. Čeká mě brzká smrt. Kdy? To nevím...

Seděl jsem ve špinavé, odporně páchnoucí kobce a tiše přemýšlel. Měkký hlásek kapiček, které stékaly po hničících stěnách, odpočítával čas jako přesýpací hodiny. Kap, kap, kap... Minuta za minutou utíká jako voda v řece. Ach všemocný Bože, co já jsem udělal zle?

Církví jsem se postavil! Lháři klamou a podvádějí lidi! Vybírají odpustky a zdvojnásobili desátky. Jak tomu teď budou říkat? Dvacátky? Ha! Blázni a vyděrači jsou to, žádní kněží, žádní blízcí Bohu!

Náhle ozvěna v odporném sklepe, v nichž se nacházela věznice, prozradila, že se někdo blíží. Zvuky bot se naplňovaly cely a nenaznačovaly nic dobrého. Zachrastily klíče a šlo slyšet i těžké dýchání. Postupně s ním přicházelo i světlo po stěnách a prozrazovalo, jak daleko od mé cely je. Měl jsem stísněný pocit...

„Zdravíčko,“ objevil se najednou před mým žalářem, „Mám pro tebe hezkou zprávu, ty odporný kacíři,“ začal se chechtat. Byl a vypadal odporně. Mastné upoceně vlasy se mu lepily na mokré čelo, prasečí rypák mu sotva umožnil popadnout dech a pupek mu vylézal zpod kazajky, která mu očividně už dlouho nepasovala na tělo. Zapáchal. A to jsem cítil i přes silný odér mokré hničící cely.

„Máš už jen hodinu do oprátky. Můžeš se radovat, že tě to nebude dlouho bolet a taky můžeš poděkovat mě, že ti nehrozí hranice. Drazí knězi a biskupové se tě na koncilu příliš nezastávali. Já měl rád tvé básně a to je jediný důvod, proč jsem je přesvědčil. Je mi tě možná i trochu líto, ty hloupý básníku. No jo, kdo se ale Bohu zprotiví, toho čeká provaz...“

Odfíkl jsem si: „Bůh vás ztrestá, až přijde ten osudný den, který nastane každému. Ztrestá vás, že máte radši peníze, než jeho a víru. Nejde vám o jeho lásku, jde vám jen o zisk! Za to budete hnit v pekle!“ zvedl jsem se z rozviklané lavice a přistoupil k němu. Skrz železně tyče jsem na něj plivl. Trefil jsem se bez menších obtíží

„Kacíři, kacíři, abys neskončil v tom pekle ty. Toto se přeci nedělá,“ smál se mi přímo do obličeje. Provokoval mě.

„Vypasenej sobče,“ vyprskl jsem. On se pořád jen smál.

„Ano, mám se dobře, jídla a pití je dost na různých hostinách. Jen ty, Moriele, vypadáš nějak vyhuble. Závídíš?“ z jeho pobavení nakonec nějak upustilo a najednou se jeho černočerné oči ztmavily ještě více. Začal mě přímo probodávat pohledem.

„Já, na rozdíl od tebe nemám problémy s noclehem, dobrým jídlem a pitím. Nežiju z ruky do huby, nevydělávám si žebráním s loutnou. Moriele, Moriele, jsi to ale hlupák. No nic, rád jsem tě viděl ještě takhle na mizině v otrhaných hadrech páchnoucích po žumpě, v nichž se válely. Za hodinu tě uvidím odejít do pekla za zradu církve a Boha!“ svíce v lucerně pod jeho funěním málem zhasla a on se jen otočil a s odporným smíchem odešel. Zvuky jeho bot se opět nesly celým žalářem a světlo se oddalovalo. Postupně

utichl i jeho dech.

Usedl jsem zpět na mokrou rozviklanou lavičku. Propadl jsem se do hlubokého smutku. Neznal jsem tohoto červa, který se mi sem přišel vysmát. Pravděpodobně to byl jen nějaký usmrkanec ze šlechtického rodu. Ale spoň na to tak vypadal...

„Bože, neudělal jsem nic špatně, že ne?“ vzhledl jsem k odpornému stropu, „Ty, můj otec a můj stvořitel, bys nikdy nechtěl, aby lidé žili v přepychu a vysmívali se chudým. Těm, kteří v Tebe věří, napřáhneš vždy ruku a pomůžeš v nejhorších časech.“

Nevím, proč oni se pasují do rolí Tobě blízkých. Snažil jsem se jen kritizovat jejich chování. Proč dělají odpustky a v Tvém jménu vymažou lidem jejich hříchy? To bys přeci nikdy neudělal! Kdo se drží desatera, je v Tvé ochraně. Proč vybírají peníze i od těch, kteří mají sotva co jíst? Ty nejsi za peníze, jež ani nedostaneš. Ty jsi náš a my v Tebe věříme. Proč jim tedy máme platit?

Dobrotivý Bože, já nikdy nezhrěšil. Svou ženu já miloval nade vše, své dva syny já poctivě učil Tvé dobrotě a vždy je dobře vychovával. Nikdy jsem nezabil, neokradl, jsem pouze jeden z Tvých synů, který se tě snažil hájit ve svých básních a pomoci tak i ostatním lidem. Zda-li jsem někdy provedl cokoli, aniž bych chtěl, omlouvám se Tobě, milý Bože.“

Plakal jsem. Sužovala mě jistota, jež se měla stát. Smrt...

Bál jsem se, že jsem někdy zhřěšil a bál jsem se bolesti. Srdce mi najednou začalo bít jako o závod. Je to nespravedlnost, všechno je nespravedlnost!

Kapky pořád stékaly po stěnách a pořád připomínaly toho málo času, který jsem měl...

Vzpomněl jsem si na jednu ze svých složených básní a dva jejich verše: „Dívka jako z růže květ, její duše je nyní spjata se mnou...“ Verše, jež jsem sepsal po skromné svatbě v kostele s mojí ženou Rosií. Šťastný to den, řekl jsem si v duchu... Po mrtvém otci děti osiří a z matky jejich vdova se stane, pomyslel jsem si.

Možná jsem neměl nic říkat, ale já musel. Možná jsem opravdu tupec...

Zpytoval jsem své svědomí. Rozvzpomněl jsem se na oráče, kterému jsem jednou půjčil pár svých peněz, aby mohl své ženě koupit chléb a trochu zeleniny k večeři. Nikdy mi je nevrátil...

Vstal jsem z lavičky. Mokrý zem studila najednou mnohem víc a tma kolem mě se zdála nekonečná. Přecházel jsem po místnosti a mé myšlenky běžely od jedné k druhé. Co já měl jsem v životě jen dělat? Mlčet, ale nezastat se Boha, stvořitele svého, za cenu lásky a dětí? Nebo se zastat za cenu smrti? Jaký obchod tohle má znamenat?

Venku zaskučel vítr a skrz malé díry profoukl i do žaláře. Nachází můj čas. Kap, kap, kap, kap, fííííí...

Slyšel jsem dusot spousty bot. Přibližovala se opět ta světla a ozvěna mi přinášela nové zprávy – měli na sobě výzbroj a u sebe nejspíš i zbraně. Opět jsem zaslechl klíče. Ani jeden z nich nepromluvil jediné slůvko.

Trásla se mi kolena. Upadl jsem na mokrou zemi. Jdou si pro mě... Smrt mě čeká za rohem ve svém hábitu s kosou v rukou! Plakal jsem, ale přibližování stráží jsem nemohl nijak zabránit. V duchu jsem se modlil...

Dorazili ke mně. Jeden odemkl klíčem žalář a zbylí tři mě popadli bez jediného slova a vlekli mě osvětlenou chodbou kamsi ven. Na hlavu mi nasadili pytel.

„Prosím, smilujte se,“ žadonil jsem, ale oni neodpovídali. Šel jsem bos vedle dusajících bot a znovu se tiše modlil: „Bože prosím, smiluj se nade mnou a všem, co já pro tebe učinil...“

A tak jsme kráčeli, mně neznámo kam...

...

Trvalo dlouho, než jsem došel se strážnými na místo, kde ze mě sňali pytel. Slyšel jsem hukot a řev občanů. Někteří na mě házeli vše možné, co měli po ruce. Vajíčka, kameny, dokonce i rajčetem se na mě trefili. Ocitl jsem se na náměstí, kde přímo přede mnou stála šibenice...

Hlasy lidí se mi vysmívaly. Nevšímal jsem si jich tolik, více mě děsil kat, který na mě už u provazu čekal. A já se pořád přibližoval, minutu po minutě, sekundu po sekundě, svým posledním chvilčkám.

Nikdo nic neříkal, jen davy skandovaly. Všichni věděli, co se děje... Těšili se na můj odchod, uvědomil jsem si. Strážce mě dovedli k šibenici. Postavil jsem se na špalek dřeva a kat mi kolem krku nasadil oprátku. Už jsem neplakal, ani se nebránil, smířil jsem se se svým koncem.

Přišel přede mě biskup a jeho mocný hlas přímo zahřměl otázkou: „Básníku a kacíři Keriere Lewmane, předzdivaný Moriel, máš nějaká svá poslední slova, která chceš ostatním předat?“ všude bylo najednou hrobové ticho. Nikdo ani nemukl, kdyby na zem kamínek spadl, slyšel bych to.

Odkašlal jsem si a po chvilce pravil: „Nechť je tráva pořád zelená a nebe modré...“

Publikum začalo opět skandovat, ale já jen s klidem a pokorou zvedl hlavu vzhůru, že jsem připraven. Naposledy jsem se podíval na šedivou zataženou oblohu. Schylovalo se k dešti. Ach, drahá matko, odpusť mi, že tvůj syn je zločinec... Ukápla mi poslední slza.

Kat se ke mně přiblížil a pod mýma zimou se třesoucíma nohama podkopl špalek. Můj krk se zachytil o lano a já ucítil za hlasů měšťanů poslední křupnutí...

Všechno ztmavlo a můj život vyhasl jako svíčka, která zrovna dohořela...

Maky Štěřková

Srdce

Jmenuji se Srdce a jsem ten nejdůležitější orgán společně se svým bratrem Mozkem, který mou osobu neustále opravuje. Někteří lidé mě poslouchají více a jiní méně nežli jeho.

Já naštěstí přebývám v těle člověka, jenž vnímá to, co říkám, a řídí se mými radami. Má už osmdesátý rok, ale chová se jako dvacetiletý.

Právě se nacházíme v parku. Slunce svítí a my si s malými dětmi hrajeme na babu. Neskutečně si to užívám, tluču čím dál rychleji, dokonce ignoruji připomínky seshora. Najednou do mě něco narazí. Au! Bolí to tak moc, že skoro zapoměnu fungovat...

Po chvíli se vzpamatuji a vyhodnocuji situaci. Můj nositel komicky narazil do stromu. Je to tak vtípné, až se neubráním smíchu, takže vzlykám a řehtám se jako blázen. Můj člověk je však nervózní. Usoudil, že si sedneme na lavičku. Náhle se cítím unaveně. Biju pomaleji a pomaleji, až přestávám vnímat své okolí.

Snažil jsem se. Opravdu. Jenže se nedalo nic dělat. To poslední, co teď slyším, zní jako pípání a vidím bílo. Ale i to za moment mizí. Nezbývá mi tedy už nic jiného, než jen dodat: „Sbohem.“

Emá Hájková

Nemám tě ráda

Přišla jsem domů ze školy okolo deváté hodiny večer. Pohodila jsem svou školní brašnu na zem a posadila se na svou postel. Podívala jsem se na postavu přede mnou, jak na mě stupidně zírá.

„Nemám tě ráda,“ řekla jsem jí do očí, ale nezískala jsem žádnou reakci. Povzdechla jsem si a teprve, když jsem se chtěla otočit a jít pryč, odpověděla. „Proč?“ zeptala se mě jednoduše a nadále mi civěla do očí. Její pohled se mi propaloval do duše. Nad svou odpovědí jsem se musela zamyslet.

Nemůžu jí říct, že nemám ráda to, jak vypadá, protože to nechci říci nahlas. Kdybych to vyslovila, stala by se z toho pravda. Její stehna by doopravdy byla moc velká a břicho také. Její prsa moc povislá a boky by neměly oblý tvar, jaký se líbí chlapům. Její tváře by vypadaly moc kulaté a rty moc tence. Navíc nadávat na vzhled lidí se nemá.

„Necítím se s tebou dobře... Vždy, když tě vidím, je mi smutno,“ řeknu po chvíli. Je to pravda. Nevadí mi jenom její vzhled, ale i její chování. Je pořád hrozně zlá a agresivní. Neumí ovládat své emoce. A také je hrozně vlezlá a otravná.

„Tak odejdi,“ řekne svým typickým monotónním hlasem. Naštvu se. To se jí snadno řekne.

„Nemůžu.“

„Proč?“

„Nemůžu!“ Zasměje se.

To mě ještě víc rozzlobí.

„Jasně, že nemůžeš...“ Odfrkne si. „Jak bys mohla odejít od sebe samotné,“ usměje se na mě můj obraz v zrcadle.

Prudce se nadechnu a od zrcadla odstoupím. Má pravdu, neexistuje způsob, jak se zbavit sama sebe.

Tereza Šišková

Ocitla jsem se v jiné dimenzi

Šla jsem po škole domů. Mumlala jsem si pro sebe. „Dneska mám keramiku a ještě se musím naučit na ten test. Moc se mi teda nechce. Možná dneska nepůjdu na keramiku.“ Byla jsem před domem. Když jsem chtěla otevřít dveře, tak se samy otevřely dokořán. Nikdo by neměl být doma... vzala jsem si láhev na sebeobranu. Pomalu jsem vstoupila do domu. Najednou na mě někdo skočil zezadu a já spadla. Někdo křičel, ale to mě už nezajímalo. Všechno kolem mě bylo rozmazaný a pomalu se zhasínalo.

Sotva jsem ale zavřela oči, tak mnou někdo začal agresivně třást. Otevřela jsem oči a první, co jsem uviděla, byl můj obličej, když jsem byla ještě malá. Podívala jsem se znovu, jestli nemám nějakou halucinaci z toho pádu. Ale obličej nezmizel. Pravděpodobně to bylo moje mladší já. Neumírám? Asi umírám a proto vidím sama sebe. Rozhlédla jsem se. Byla jsem pořád doma.

„Ahoj! Já jsem Lily z minulosti! To jsi teda vyrostla, ve školce jsi byla nejmenší,“ začala na mě ta malá dívka mluvit.

„Co prosím?“

„No, ona existuje dimenze pro lidi v minulosti.“

„Apríl? Na to ti vážně neskočím. Řekni mi, jak dlouho jsem chodila na klavír a možná ti budu věřit“

„Když ty jsi nikdy nechodila na klavír.“

„No dobře. A jak ses sem dostala? To jako nemáš být v té jiné dimenzi?“

„No, ona se stala porucha. Nepotřebuješ znát detaily. Stačí, že mě lidi neuvidí, teda kromě tebe. Chtěla by ses podívat, jaké je to v mém světě?“

„Uh- to bych chtěla, ale co škola a rodiče??“

„On se ti čas ve tvém světě zastaví. Takže? Neboj. Vrátiš se zpátky bezpečně.“

„Tak to asi moc nebude vadit, když půjdu s tebou ne?“

„Nebude!“ A otevřela portál. Vzala si mojí ruku a vstoupily jsme tam. Stiskly jsme dlaní nějaké obrovské hodiny a prošly zlatou bránou.

„Už jsme tam dorazily! Jsme v mém světě.“

Myslela jsem si, že to tam bude vypadat jako v naší dimenzi, ale mýlila jsem se. Bylo to mnohem lepší a ohromné. Na nebi lítala prasata. Měli tam i létající koberec. A domy levitovaly.. Viděla jsem jeden veliký dům z vody. Jeho zdi, podlaha a nábytek, všechno z vody. Všichni se usmívali a bavili. Malá Lily mi ukázala svůj dům. Vypadal úplně stejně jako Barbie dreamhouse. Na ten jsem kdysi koukala a moc jsem ho chtěla.

„Tak co si myslíš o mém Barbie dreamhouse? Když jsi byla malá, tak sis ho přála..“

„Jak jako přála? Pořád si ho přeju. Kdybych ho měla v mém světě, tak to by bylo báječné.“

Chtěla jsem se podívat do města, ale bylo už pozdě, tak jsme se rozhodly jít ven až druhý den.

„A jsou tu mrtví? Když někdo v přítomnosti zemře, co se s ním stane v minulosti?“ zeptala jsem se.

„Prostě pomaličku zmizí...“

„Oh...“

„A co škola?“ Malá Lily změnila téma.

Povídaly jsme si celou noc. Kolem tří jsme šly spát. Ráno jsem ale měla dost energie, abych prozkoumala tady ten svět. Klidně bych tu zůstala. Hned jsme se vydaly na cestu. Chtěla jsem si vyzkoušet létající koberec, ale musela bych mít řidičák. Tak jsme si přivolaly a proletěly se na těch prasatech. Lily mi ukázala jiná zajímavá místa. Vypadalo to jako v pohádce. Potkaly jsme různé tvory, které jsem nikdy neviděla. Myslím si, že ani neexistují v našem světě. Viděla jsem obrovského holuba. Byl větší než medvěd. A chodící rybky na souši. Nemohla jsem uvěřit svým očím. Udělaly jsme si piknik na mráčku a koukaly na nebe. Zůstaly jsme tam do večera, když už na obloze zářily hvězdy. Byly překrásné. Chtěla jsem, aby ten moment zůstal navždy.

Druhý den jsme měly k plánu jít k moři. Je šance, že tam uvidíme mořské panny. A taky tam bude festival. Velmi jsem se na to těšila. Hned ráno jsme vyrazily. Vzaly jsem si míč, abychom si zahrály plážový volejbal. Přidaly se k nám i nějaké holky. Všimla jsem si, že malá Lily měla černou tečku na svých zádech, bylo to celkem velký a taky, že se najednou chovala trošku divně. Měla červené oči, jako kdyby brečela. Prý, že se jí dostal písek do očí. Nevěřila jsem tomu, ale nic jsem jí neřekla.

Koupila jsem na památku sponku pro obě. Já si koupila fialovou a malá Lily žlutou. Na oběd jsme si daly duhovou pizzu s třípytkami. Vonělo to jako ovocný čaj a karamel dohromady. Bylo to slané a trochu kyselé. A ještě nápoj, vypadal jako slizký mrak. Když jsme dojedly, šly jsme si zaplavat. Viděly jsme, že se už na pláži shromáždili lidi, festival začínal. Popravdě řečeno, mě to trošku zklamalo. Tématem bylo 17. století, což mě moc nezajímalo. Myslela jsem, že když jsme u toho moře, tak se téma bude týkat moře, ale nebylo to zase tak špatné.

„Líbil se ti festival?“

„Jako jo, ale čekala jsem teda něco lepšího. A nepotkaly jsme mořské panny. To mě zklamalo.“

„Aha. Mně se to líbilo A jídlo bylo úžasné. Dlouho jsem neměla něco tak chutného.“

„Ale to bylo trapný. Přejedla jsem se. Já ani nemůžu přehodit míč přes síť.“

„To nevadí.“

„Samozřejmě, že to vadí.“

Sedly jsme se na lavičku.

„Hm, Lily? Já ti potřebuju něco důležitého říct. Je to trošku komplikovaný. Víš, když někdo tady v

přítomném čase zemře, tak nám to nějaký systém nahlásí. A my, lidi z minulosti, když chceme, můžeme sem pozvat na tři dny svá starší „já“ z budoucnosti a užít si je, dokud nezmizíme a oni zemřou. Já nezmizím, a ty doopravdy zemřeš. A bojím se ti říct, že to není způsob, jak tě zachránit.“ Hned po tom mě malá Lily objala. A začala brečet.

Mumlala jsem: „Já ještě nechci odejít...já nechci zemřít. Proč?“

„Je už dvanáct... je čas.“ Vzala mou ruku, jako když jsme sem přišly. Tentokrát mě jenom doprovodila k portálu. Zamávala a pomalu jí mizel obličej. Plakala. Chtěla jsem ji ještě naposledy obejmout, ale byla pryč. A mně jako kdyby někdo přitahoval k tomu portálu. To něco mě vcuclo dovnitř. Stála jsem samotná v temnotě. „Já nechci zemřít...“ Začala jsem vzlykat, až jsem upadla do bezvědomí. Když jsem se probudila, cítila jsem hroznou bolest v hlavě. Tekla mi z ní krev ...

„Jak se to asi stalo? Co to bylo? Nemohu si vzpomenout. Možná, že jsem uklouzla...to je trapný, takhle zemřít.“ Slzy mi stékaly po tváři. Pak jsem se ale usmála e a nadechla jsem se naposledy...

„Jak se to asi stalo? Co to bylo? Nemohu si vzpomenout. Možná, že jsem uklouzla...to je trapný, takhle zemřít.“ Slzy mi stékaly po tváři. Pak jsem se ale usmála e a nadechla jsem se naposledy...

XXXXXX

„Lily! Ty sis zase zapoměla vzít tablety. Ježíš, už jsem ti to několikrát říkala! "zakřičel na mě kdosi. Byla to moje mamka

„Co? Cože?“ Vstala jsem z postele. Trochu jsem se u toho motala.

„Máš halucinace. Já ti říkala, že máš brát ty tablety!“

„Já jsem si to všechno vymyslila..?“

„Jo! Běž si teď odpočinout!“ A zabouchla dveře.

Kývla jsem hlavou a lehla jsem si. Přemýšlela jsem o tom, co jsem zažila. Bylo to tak opravdové.. Od té doby jsem měla takový pocit, jakoby mi něco chybělo. *Linda Phi*

Uběhla jenom hodina...

Noční vzduch byl studený. Srážel se jí kolem úst v obláčky páry, které stoupaly k nebi a objímal ji svými ledovými pažemi. Její podpatky klapaly po šedém chodníku už skoro hodinu, ale neměla v plánu zastavit nebo se vracet. Ten klapot ji uklidňoval. Plnil ji myšlenkami, které jí hlavou normálně zběsile létaly jako ptáci, ale teď náhle zmizely a zbyl po nich jenom zvuk nárazů jejích bot do tvrdého kamene.

Přesně to teď potřebovala. Chvilku oddechu. Být sama ve tmě jenom se zářivými světly aut, která projížděla okolo. Ale hlavně, co hlavně potřebovala, bylo přemýšlet.

cestu skrz tmu a nebude mít jinou možnost, než jít zpátky. Povzdechla si. Vůbec ji nenapadlo, co se dnešní večer stane. Max se ten den choval jinak. Moc s ní nemluvil, vypadalo to skoro jakoby se jí vyhýbal. Přišlo jí to sice divné, ale trochu to přikládala prázdným lahvím od piva na koberci. Měl asi špatný den v práci, pomyslela si a šla vařit večeři.

Zrovna smažila cibulku na pánvi a její štiplavý pach plnil kuchyni, když za ní přišel. Ruce za zády, na tváři nervózní úsměv. Měla vědět, co se stane nebo to aspoň předvídat. Ale tentokrát to netušila. Skutečně ji svitlo, až když před ní poklekl na jedno koleno a natáhl ruku. Na jeho dlani byla usazená červená krabička s velkou rudou mašlí. Pak se jeho rty pohnuly a zformovaly větu. Slovo po slově, na konci otazník a jeho naděje plné oči. V tu chvíli jí z nějakého důvodu hlavou proběhlo přání, aby to nikdy nevyslovil. Několik sekund na něj zírала. Teprve když Max nervózně vydechl, uvědomila si, že má vlastně něco říct. Pokusila se o úsměv.

„Ano.“ Vypravila ze sebe. Přišlo jí, že to řekla moc potichu, tak to zopakovala hlasitěji. „Ano Maxi!“

Když se jí potom vrhl kolem krku, nechala se sevřít v objetí. Pak se odtáhla, aby ji mohl nasadit prstýnek. Malinko se mu třásla ruka, ale za chvilku ho měla okolo prsteníčku. Zkusmo jím otočila, až se zaleskl v žlutém světle lampičky. Při tom pohledu by se jí měli v břiše rozlétnout motýlci a zatočit hlava štěstím. Ona ale necítila nic. Zmátlo ji to. Měla by přece být šťastná, ne? Každá by byla šťastná, kdyby se jim to taky stalo. Nemělo by se jí srdce plnit láskou? Neměla by se těšit na to, až si ho vezme, budou mít děti, rodinu...?

Měla by. Přes tohle všechno se ale dokázala jen stěžít zasmát, když ji zvedl do náruče a nesl ji do ložnice. A když ji objal, v jejím srdci nebyla ani stopa po tom teplém pocitu, který ji plnil, když byla s ním. Ani jediná stopa.

Později té noci, potom co se v pokoji už nějakou dobu ozývalo Maxovo spokojené oddechování, od něho vstala a vyšla ven. V předsíni si nazu-la svoje syté červené kozačky. Provlékla si ruce rukávy kabátu, zapnula pár černých knoflíčků a beze slova vyšla ven z bytu.

A tak skončila tady. Bez jakéhokoliv ponětí, co bude dělat nebo co je s ní špatně.

Povzdechla si a zastrčila zmrzlé ruce do kapsy. Co teď? Před sebou si všimla lavičky. Bolely ji nohy, a

proto k ní zamířila a unaveně si sedla. Zafoukal vítr, a tak se víc schoulila do svého tepla, kam na ni nemohl. Vůbec nechápala co se to s ní dělo. Měla se chovat přesně opačně, tak proč to prostě nemůže udělat? Však Maxe zná tak dlouho, už od střední. Tehdy to bylo poprvé, co se dali dohromady. On byl nadaný nadějný brankář a ona zas byla tou s nejlepším prospěchem a miláčkem učitelů. Podle jejích rodičů tvořili perfektní pár. Podle její kamarádky taky byli naprosto skvělý pár. Podle všech, které potkala, jim to spolu slušelo. Oba dva byli mladí, oba dva se slibnou budoucností. Už jenom proto cítila, že by ho měla milovat. A tak ho milovala. I když to později už nebylo to, co dřív, pořád ho měla ráda. On ji měl taky rád. Přišlo jí, že je to snad ten nejmilejší člověk, jakého kdy potkala.

Jasně, měl své vady. Každý je má, i ona. Třeba to občas trochu přehnal s alkoholem, ale komu se to občas nestane? Zase jí to vynahradil tím, že jí o den později přinesl květiny. Nikdy se nehádali. Nikdy na ni nebyl zlý. Její rodiče ho přímo zbožňovali a občas dokonce z legrace říkali, že jestli si najde někoho jiného, tak ji snad vydědí. Jí to moc vtipné nepřišlo, ale všichni ostatní se smáli, tak se smála taky.

Nic v jejich vztahu nebylo špatně. Ani jediná věc. „Tak proč sakra cítíš takovýhle věci?!“ zařvala na sebe v duchu „Proč nedokážeš být šťastná? Vždyť máš všechno!“

Doopravdy měla všechno, ale i tak se jí zdálo, že něco chybí. Nějaká malá, skoro bezvýznamná věc. Ale ta, co drží všechno pohromadě. Bez ní se to rozsype a zbudou jenom sutiny a prachem nasycený vzduch. A ona už cítila praskliny, které ji běhaly po kůži. Dala si hlavu do dlaní a prudce vydechla, pak ještě jednou, a prsty si projela svoje hnědé vlasy. Copak s ním nechce zůstat? Hledala v sobě odpověď, ale našla jen zašmodrané provázky a převrácené šuplíky. Nebyla schopná se v tom vyznat. „Miluješ ho? Tak miluješ ho?! No tak sakra... Miluješ ho?!“ Nevěděla to. To byl ten problém. Nevěděla to.

Ta myšlenka se jí zasekla v hlavě a opakovala se pořád dokola jako rozbitý gramofon. V duchu ho viděla. Černá deska se točila v kruhu a zněla z ní ta stejná slova, znova a znova. Měla je napsaná před očima. Naplnily ji, ulpívaly jí na prstech a špinily šaty, až se cítila, že je v nich celá pohřbená. Z hrdla se jí vydral vzlyk, pak další a další, dokud se jí z očí nespustily slzy. Valily se jí po tvářích a potom dál dolů, kde se rozpíjely v tmavé kapky na lemu jejího svetru. Co má dělat?

Mohla takhle sedět minuty, možná hodiny, ale když se jí vidění znovu zaostřílo, věděla jenom to, že kapky na jejím obličejí už dávno uschly a že už se jí netřesou ruce. Uvědomovala si taky, že jestli nechce přijít domů ráno a vysvětlovat, kde byla, bude muset jít. Nechtělo se jí jít. Nejráději by tu zůstala sedět na vřdycy a na jejích byt a Maxe úplně zapomněla. Na ten prstýnek, který to všechno spustil a na ní samou, která za to mohla. Ale to nešlo. Věděla to. Takhle to mělo skončit vždycky a Max na ni čekal, potřeboval ji, miloval ji... Nemohla tu zůstat. A tak, i když se část jejího já vzpírala, se zvedla. Oprášila si sukni. Rukou projela vlasy a

srovnala pěšinku. Při tom se jí znovu začaly třást prsty, takže je sbalila do pěsti a donutila přestat.

Pomalou přiměla nohy, aby se vydaly na cestu zpátky. Za pár minut minula park, který obklopoval sídliště, pak i známou autobusovou zastávku. Po pár klapnutích podpatků před sebou uviděla i dveře z hnědého dřeva. Zastavila se. Cítila jak se jí do očí znovu tlačí slzy, ale zatlačila je zpátky a zhluboka se nadechla. Tak je to správně, připomněla si a přinutila znovu svoje nohy k pohybu. Vyšla těch několik schodů, zmáčkla kliku a vešla dovnitř.

V jejich bytě se nesvítilo. Oddechla si. To znamenalo, že Max ještě není vzhůru. Co nejtíšeji si svlékla boty, a stejně jako kabát je položila na botník. Chtěla se vydat zpátky do ložnice, ale cestou si náhodou všimla svého odrazu v zrcadle. Zůstala před ním stát. Chvilí oplácela pohled těm červeným prázdným očím, které na ni zíraly, teprve až když si myslela, že se z toho rozberečí, nechala toho. Takhle se ale k Maxovi nemohla vrátit, a tak se cestou zastavila v koupelně.

Když si na tváře nanášela červeň a pod oči tužku, přišlo jí, jako že tím zakrývá nejen svou kůži, ale i sama sebe. Vzpomněla si na tu dívku v zrcadle a stáhlo se jí hrdlo. Byla tohle opravdu ona? Opravdu to tak chce? V ruce pevně sevřela rtěnku. Bylo. Jasně. že bylo. Takhle je to správně. S tím tu vzpomínku pohřbila hluboko do sebe. Nacpala ji tam si s tou holkou, se vším, co představovala, čemu věřila a se všemi jejími pocity. Takhle je to správně. Vyhnala ji do toho nejtemnějšího místa co našla, zamkla a zahodila klíč. Takhle je to správně. Pak vyšla z koupelny a zabouchla za sebou dveře.

Eliška Janoušková

Byla to jen pouhá hodina...

„Vypadáš sladce, když jsi bezmocná.“ Michael ke mně přistoupil a prstem mi přešel po napnuté čelisti. Jeho ruka byla potřísněná krví. Mojí krví.

„Jdi do prdele...“ zašeptám svým zrychleným dechem. Pořád mi z nosu teče krev a cítím její kovovou pachut' na svých rtech. Těžké kožené řemeny mě řezou do kůže pokaždé, když se pohnu. Nyní mi z pořezaných zápěstí stéká krev, teče po mých pažích až na studenou podlahu.

Ts,“ zavrtěl hlavou Michael a přitiskl mi zbraň k hlavě. „Zvažuj svá slova, mohou být ta poslední.“ Zavřu oči a snažím si srovnat myšlenky. Tohle není sen, tohle je realita. Ex-přítel mojí sestry mě drží u sebe ve sklepech a tiskne mi k hlavě zbraň. Znovu otevřu oči.

„Co po mě chceš?“ Vydechnu a snažím se nesoustředit na zbraň v jeho ruce.

„Mám pro tebe přátelskou nabídku...“, začal mluvit svým hlubokým hlasem. „Bud' tě rovnou zabiju... a nebo mi řekneš, kde je tvoje sestra.“

Jako bych dostala tvrdou ránu přímo do břicha. Chci zavrtět hlavou, ale zároveň nechci umřít. Zahledí se mi do očí a jakoby mohl číst moje myšlenky, odpoví na mé váhání.

„Dám ti hodinu na rozmyšlenou.“ Bez dalšího slova odejde ze sklepní místnosti a nechá mě tam samotnou s mými myšlenkami.

Hodina. Jedna hodina, šedesát minut, 3600 vteřin. Možná bych mohla odpočítávat jednotlivé vteřiny, abych věděla, kolik mám času. Ten kretén mi tady ani nenechal hodiny. Už teď vím, že se pro sestru obětuju. Ona by to pro mě určitě také udělala.

No, dobrá.

Nejsem si natolik jistá, že by se pro mě obětovala, ale jsme přece sestry. Nikdy jsme si nebyly kdovíjak blízké, ale je to pořád moje krev. Krev. Pořád mi krvácí z rukou a krev mi pomalu schne na dlaních a také mi pomalu přestává téct z nosu. Cítím, jak se mi nad horním rtem tvoří strup. Sestra mě jednou udeřila do nosu tak, že mi tekla krev. Nikdy se mi neomluvila. Zaslouží si za to ale zemřít? Nemyslím si. Možná si zaslouží trpět, ale ne tímhle způsobem. Její šikana mě sice traumatizovala, ale ne natolik, abych ji nechala zavraždit.

Moje sestra je atraktivní mladá žena. Studuje ekonomii a se svým nastávajícím přítelem žije v malém, modernizovaném bytě. S Michaelem se rozešla před více než dvěma lety. Nevím, proč mě unesl zrovna teď. A také nevím, co po ní chce. Chce ji zabít nebo znásilnit? Když je schopný únosu, rozhodně si s ní nechce sednout ke kávě a v klidu si popovídat.

Jejich rozchod byl plný hádek, to je to jediné, co si z něj pamatuju. Možná tam byla i nějaká nevěra, ale já se

do sestřiných vztahů nikdy moc nepletla. Sestra vždycky byla přelétavá, takže by mě to ani nepřekvapilo. Přece jenom, když jsem se dala dohromady se svým prvním klukem, hned se s ním vyspala a začali chodit spolu.

Počkat. Do prdele. Celou dobu mám všechno přímo před očima. Jak jsem mohla zapomenout na svůj krat'oučký vztah s Michaelem? To bude tím tlakem, pod kterým jsem. Tohle je klíčová informace, kterou už vím. Na co dalšího bych si mohla vzpomenout? Mysli, mysli...

Michael měl také bratra. Ten se zabil v té době, kdy se rozcházel s mojí sestrou. Nikdy jsem v tom nehledala spojitost, ale co když tam nějaká je? Začínám být paranoidní... Co když spolu měli aféru? Nebo možná byli jen dobří přátelé? Ale proč jinak by Michael po mojí sestře šel? Musí v tom být něco osobního. Možná Michael svého bratra zabil sám a zamaskoval to za sebevraždu. Ale proč? K vraždě vlastního bratra by potřeboval pořádný důvod. Nevěra není nic tak vážného, alespoň to si myslím. Není potřeba kvůli ní vraždit.

A jakou roli v tom celém blbém příběhu kurva hraju já? Jsem jenom jeho prostředník, nebo jsem taky něco udělala? Musím se odtud dostat.

Začnu se pomalu vysoukávat z kožených řemenů. Moje krev je zvlhčila, a tudíž je jednodušší z nich vyvléknout ruce. Chvilí mi to trvá a odřu si přitom dlaně do krve, ale stojí mi to za to. Pomalu se rozvážu i řemeny na nohou a kulhavým krokem vyrazím k nedalekému stolu, na kterém vidím ležet nůž. Vše mi připadá zpomalené a mlží se mi před očima. Vezmu ho do třesoucích se rukou. Najednou cítím, jak mě několik silných párů rukou chytá za končetiny.

„Pacientka znovu někde našla nůž, pevně ji držte a seberte ji tu zbraň, zatraceně.“

Nevidím jim do tváře. Trochu jednoho z nich pořežu na rukou, ale jsem proti nim bezmocná. Všechny ruce na sobě mají gumové rukavice a nosí bílé doktorské kalhoty a pláště. Ti nemůžou patřit k Michaelovi, ten tu byl přece sám. A určitě by je sem za mnou nepustil.

„Michael! Sestro!“ Začnu křičet z plných plic.

„Pacientka má znovu schizofrenní stavy, poďte mi stříkačku.“

Něčí ruka mě chytí za paži a tenkou jehlou mi do žil pomalu vpustí nějakou látku. Netrvá to dlouho a pomalu se mi začínou otvírat oči.

Probudím se znovu přivázaná k lůžku. Dříve zkrvavené ruce mám obvázané a hrozně mě bolí hlava. Pomalu se rozhlédnu okolo sebe. Celá místnost, ve které se nacházím, je vyskládaná polštáři. Začnu sebou trhat ze strany na stranu ve snaze osvobodit se z lůžka.

„To bych být tebou nedělal. Minule jsi spadla a zlomila si nos.“ Promluví na mě nějaký muž. Na sobě má doktorský plášť a ty stejné gumové rukavice

jako muži před ním.

„Kde je Michael? A kde jsem teď?“ Začnu se vyptávat.

„VY si doopravdy nic nepamatujete, vidíte? Michael je mrtvý, zastřelil se. A vy jste tady, u nás, v psychiatrické léčebně s maximální ostrahou.“ Doktor ke mně přistoupí.

„Ne! Michael je naživu a jde po mojí sestře. Musíte ho zastavit.“ Začnu brblat a nadále vzdoruji a vzpínám se proti řemenům na mých zápěstích.

„Mezitím, co vás věznil ve sklepech, si nejspíš uvědomil vážnost svých činů a zastřelil se. Policii trvalo týden, než se do jeho sklepa dostala a našla vás. Vaše sestra je naživu, ale odmítá za vámi přijít na návštěvu.“

Začnu vrtět hlavou a mlátit sebou o lůžko.

„Do prdele, říkám, že moje sestra je v nebezpečí! Michael se nezabil, to jeho bratr.“

Doktor si povzdechne.

„Ještě chvíli se takhle vztekejte a půjdete na samotku.“

To mě umlčí. Možná jsem vážně jenom blázen. Možná jsem narušená. Ale sakra, vím, co jsem viděla a slyšela. Ví, co se stalo.

„Jak dlouho tu už jsem...?“ zeptám se a položím si hlavu na polštář. Dokonce i strop je tu z polštářů.

Doktor pár vteřin počká, než mi na otázku odpoví.

„Dva roky.“

Pomaloučku začnu brečet a vrtět hlavou.

„Ne, já chci domů za sestrou. Nebo je mrtvá a tajíte mi to?“

Jenom pomalu zavrtí hlavou a bez dalšího slova mě zanechá samotnou v místnosti. Rozhlížím se okolo sebe a ztěžka polknu, když si všimnu, že se polštáři vyskládaná místnost pomalu mění na Michaelův rezavý sklep. Polštáře padají, mizí, a na své místo se vrací stůl s noži. Začnu zoufale křičet o pomoc, křičím, že se Michael vrací, ale doktor je asi už moc daleko, aby mě slyšel. A vůbec, co to je za doktora, když mě v klidu zase odvede za vrahem do sklepa...? Nějakou chvíli je mrazivé ticho. Zanedlouho skrz dveře dovnitř vejde Michael a jemně mě pohladí po tváři.

„Vypadáš sladce, když jsi bezmocná.“

Tereza Šišková

Nebezpečná cesta

Jmenuji se Edrik von Melenich a rád bych vám za zvuku praskajícího dřeva vyprávěl o své vůbec první a zároveň nejzajímavější cestě, kterou jsem kdy prožil. Psal se rok 1999 a já se rozhodl zdolat nejvyšší vrchol Sametového ostrova, jenž se odborně nazývá Kiliopela, ovšem místní mu říkají mnoha jmény.

Jakmile jsem dorazil na již zmíněný ostrov ležící uprostřed Pravého moře, okamžitě jsem utíkal k lanovce. Když tu náhle se mi před zraky zablýskl rudý nápis „Mimo provoz“. Myslím, že jsem v ten moment hovořil dost nepatřičně, a tak si radši představte, že jsem řekl něco ve smyslu: „Ty hloupá zpropadená a nanicovatá plechovko od kukuřice! Proklínám tebe i tvé děti!“ No, to víte, byl jsem mladý. A tak jsem se rozhodl na vrchol Kiliopely vystoupat po svých.

Počásí v údolí bylo mírné, jen s drobnými poryvy chladného větru, avšak když jsem dorazil k prvnímu odpočívadlu, zalítoval jsem, že jsem se vhodněji neoblékl. Mráz mě pátil až do morku kostí, jak jsem se prodíral sněhovými závěsemi. Nebe se zahalilo do šeda a na zem se nepřestával snášet sníh. Pamatuji si to jako dnes, ten chlad a mráz. Tehdy jsem ztratil něco moc důležitého. Ztratil jsem naději.

V nejhorší chvíli, jsem v dáli zahlédl malé světlo. „Krutí noho, takhle brzo si pro mě jdeš,“ zanařikal jsem. Naštěstí ne. Jakmile jsem se ke světlu přiblížil, poznal jsem, že to není nebeská záře, nýbrž olejová lampa v malém dřevěném srubu.

„Záchrana,“ zadrkotal jsem přes zmrzlé rty a s nově nabytou nadějí sahal na kliku. Už jsem si představoval křišťálově čistou a neskutečně horkou vodu ve vaně s křehce vyhlížejícími bublinkami. Jenže, co se nestalo! Dveře chaty byly zavřené. A všechno moje doufání vzalo na hodně dlouhou dobu za své.

Minuty ubíhaly. Zkoušel jsem bouchat na okno, kopat do dveří, dokonce páčit zámek, ale nic nepomáhalo. Seděl jsem sám ve sněhu. Prsty na ruku mi zmrzly tak, že jsem s nimi jen stěží pohyboval, a jediné, co mi v tu chvíli dávalo alespoň nějakou naději, byl můj dech. Tak stažený. Tak slabý. Přesto jsem nemohl uvěřit tomu, že by další nádech mohl být poslední. Znovu a znovu přicházely poryvy chladného větru jako vlny na rozbouřeném moři. „Bože prosím!“ Ztrácel jsem dech. Oči jsem měl zavřené, ale okolí jsem slyšel dokonale.

Něco se blíží. Něco velkého, jako by to vrčelo, ale zvíře to není. Je to motor. Náhle zaslechnu hlas. Něco mi říká, ale nerozumím mu. Cítím na sobě jeho prsty. Táhne mě pryč. „Prosím, zachraň mě. Prosím.“ Ztratil jsem dech.

Následujícího rána jsem se probral v nemocnici a vedle mě stál nějaký chlapec. Věděl jsem, že jsem jeho hlas už slyšel. Netrvalo dlouho a spojil jsem si ho s hlasem člověka, který mě zachránil.

Celý tenhle výlet byl výpravou do neznáma. A i když jsem při něm prožil nesčetně momentů, které mi v tu chvíli připadaly jako noční můry, stejně jsem rád za každý prožitý okamžik. Ať byl dobrý, či zlý.

Emá Hájková

Ještě zprávička o natáčení

Ještě se krátce vracíme k natáčení druhé řady seriálu Oktopus. Tentokrát přetiskujeme fotografii, kterou jsme převzali z Živého Chebska. Její redaktorka paní Simeonová o této jistě zajímavé události podrobně referovala dne 7. listopadu.

V našem městě jste mohli potkat s mnoha známými mi herci jako Miroslavem Krobotem (na snímku vlevo), Marikou Šoposkou, Kryštofem Hádkem, Zuzanou Stivínovou, Jaromírem Hanzlíkem a mnohými dalšími pod vedením režiséra Jana Pachla. V komparzu si zahráli nejen naši žáci, ale i další místní obyvatelé. Tentokrát bude tématem návrat k odloženým případům. Do vysílání na ČT 1 se seriál dostane na podzim příštího roku.

Zahájila Akademie umění a kultury

Základní umělecká škola Jára Cimrmana ve Františkových Lázních přivítala poslední zářijový pátek 27. 9. pokračující, ale i nově přihlášené zájemce z řad františkolázeňských seniorů o studium některého z hudebních, pěveckých nebo výtvarných oborů. Předsálí tanečního sálu, které slouží také k významnějším společenským událostem, bylo zaplněné. Na úvod zahráli žáci ze třídy pana učitele Roberta Říšského, potom přítomné oslovil také zastupitel města Františkovy Lázně MUDr. Jan Kropáček a ředitelka školy Miroslava Pešková. Všichni pak slavnostně převzali indexy pro tento školní rok. Akademie umění a kultury ve Františkových Lázních tak vstoupila do dalšího ročníku. Nakonec zbyla chvilka, aby si společně i se svými učiteli přátelsky popovídali.

Zleva: Jarmila Hakrová, Jiří Pinkas, Alžběta Chvalná a Tatjana Turková.

Úvodní slovo na slavnostním zahájení Akademie měla ředitelka ZUŠ Miroslava Pešková.

Budoucí studenty přivítal také zastupitel města Františkovy Lázně MUDr. Jan Kropáček.

Jarmila Hakrová: „Budu nově chodit na keramiku k paní učitelce Veronice Černé. Akademii mi doporučili známí. Někdy se mi chlubil svými výrobky, a mně se to moc líbilo. Nevím sice, jestli vůbec budu mít talent, abych to taky tak pěkně dovedla, ale určitě se budu snažit. To víte, když jsem byla malá, bydlela jsem na vesnici, a v té době jsme takové možnosti neměli nebo jsme ani o nich nevěděli. Tak teda začnu tak říkajíc „na stará kolena“. Keramička se ze mě už nestane, ale věřím, že se něčemu naučím a hezky využiju volný čas“.

Alžběta Chvalná: „Já chodím na keramiku už tři roky, také k paní učitelce Veronice Černé, a přihlásila jsem se znovu. Je příjemné, když vlastníma rukama vytvářím věci, které se líbí nejen mně, ale kterými mohu podarovat své blízké a kamarády. Třeba jsem pro vnučku udělala krmítko pro ptáky, které slouží na zahradě, dceři jsem vyrobila anděla a teď bych ráda vnučce vyrobila slibovanou princeznu. Jinak pěstuji také kaktusy, a tak samozřejmě květináče už dávno nekupuji, všechno jsou to moje výtvary.“

Tatjana Turková: „Tak to já volila hudbu. Už šest let chodím k panu učiteli Bohumilovi Polívkovi a učím se hrát na akordeon. Musím pana učitele moc pochválit, že má se mnou svatou trpělivost...“ (okamžitě se ozvou její spolusedící: Ale vždyť už hraješ moc pěkně, slyšeli jsme tě). Paní Tatjana se zasměje. „No, něco mě za těch šest let přece jen asi naučil. To víte, na koncertování to není. Ale hraju si hlavně sama sobě pro radost, a taky pro blízké, když jsou ochotni mě poslouchat.“ Zase se směje. „Budu pokračovat dál, baví mě to. Mám už i vlastní akordeon, přivezla jsem si ho až z Košic.“

Jiří Pinkas: „Vybral jsem si kreslení a malování a budu chodit k paní učitelce Camille Katreniakové. Vždycky mě tenhle obor lákal, ale neměl jsem příležitost to zkusit pod odborným vedením. Ale umím dobře technické výkresy“. Pana Pinkase pak doplní jeho přítelkyně Jarmila Hakrová. „Víte, Jiří měl vždy touhu malovat a já si myslím, že má k tomu i vlohy. To, že jsme tady oba je výsledek vzájemné domluvy. Vyprovokovala jsem ho, a tak se přihlásil také.“